
SUFOI Årsrapport 2013/14

Fra dronernes verden

Af Ole Henningsen

Fremkomsten af forskelligartede droner (UAV, unmanned aerial vehicle) har formentlig i de senere år været årsag til ufo-oplevelser i bl.a. England.

I Facebook-gruppen ”Skandinavisk UFO Information – Debatforum” skrev Søren Rosenberg Jensen fra Nakskov den 25. juli 2013 om små, fjernstyrede multirotorfly: ”Vi er en del, der er begyndt at bygge fjernstyrede multirotor, også i Danmark. De kan fx monteres med lys eller trådløst videoudstyr og laves i mange forskellige propelkonstruktioner.

Indtil det bliver alment kendt i befolkningen (udover ”drone-begrebet“), så er der nok mange, der tænker sit over at se sådan en på himlen. Og når man flyver med sådan en, så forstår man hurtigt, at det er komplet umuligt at vurdere afstand i mørket, når noget er mere end en 10 meter væk.”

Søren Rosenberg Jensen fremviser sit nyeste hjemmebyggede multirotorfly til åbent hus arrangement på Maribo Flyveplads i Holeby på Lolland 28. juli 2013. (Foto: Ole Henningsen)

Dronefly testes fra lufthavnen i Odense

Ubemandede dronefly er de sidste par år testet over Fyn med Odense lufthavn som base. Det er et samarbejde mellem Boeing, Odense by og Odense lufthavn, Beldringe, der har eksisteret i nogen tid. Målet er fortsat at gøre Odense Lufthavn til europæisk testcenter for førerløse fly. Firmaet Boeing gennemfører eksperimenterne med de førerløse fly (droner), der støtter virksomhedens forsknings- og

udviklingsmålsætninger, siger Tom Bell, Vice President for Strategy & Business Capture for Boeing Defense, Space & Security.

Mange anvendelsesmuligheder

I *Lolland-Falsters Folketidende* beskrev journalist Mogens Warrer den 3. og 6. august 2013, hvordan Stephan Mølvig, der er miljøtekniker hos firmaet Cowi, anvender en lille drone på 800 gram til fotografering og 3-D kortlægning af det gamle værftsområde ved dok 2 i Nakskov Havn. Dronerne er kommet for at blive på både privat og kommercielt plan. Kun fantasien – og lovgivningen – sætter grænser for deres anvendelsesområder.

Hedeslag på Islands Brygge

Af Kim Møller Hansen

I efteråret 2012 var SUFOI's Lars Thomas tilhører på Exopolitik Danmarks konference og skrev bl.a. følgende om oplevelsen: "Solen skinner over Christianshavns Torv, og jeg begynder så småt at ærgre mig over, at jeg har sagt ja til at bruge en smuk septemberfredag på at overvære Exopolitik Danmarks kongres i Christianshavn Beboerhus. Stemningen er ret besynderlig blandt den lille flok mennesker, der står og sludrer foran indgangen til foredragssalen. Der er den samme fornemmelse af intens selvtilfredshed, man finder til et Scientology seminar eller til et bønnemøde i en nordjysk frikirke."

Den 8. juni 2013 var jeg tilhører til Exopolitik Danmarks seneste konference "UFOs and Nukes" i Kulturhuset Islands Brygge, også i København. Igen var det en smuk solskinsdag, men stemningen blandt de omkring 70 tilhørere var afslappet og lugtede denne gang knapt så meget af "bønnemøde i en nordjysk frikirke". Til gengæld var konferencens to foredrag meget langt ude! Helt uden for pædagogisk rækkevidde. Dagens hovedpersoner var amerikanske Robert Hastings og britiske Timothy Good, som skulle fortælle om ufoer og atomvåben og blev præsenteret som internationale kapaciteter.

Jeg har læst begge de herrers bøger samt nærlæst deres hjemmesider, debatten om dem, og hvad de i øvrigt står for. Så jeg burde have været advaret. Alligevel bliver man overasket over at høre så meget sludder fra hestens egen mund. Men til begge de herrers ros skal siges, at de fremstod, som om de begge selv troede på det vrøvl, de sagde.

Timothy Good leverede en times slideshow med en historisk gennemgang af ufofænomenet med budskabet: Ufoerne har været her altid! Show er måske så meget sagt. Det gik langsomt og var jævnt kedeligt – så søvndyssende, at en ungersvend foran mig flere gange måtte holdes vågen af sin kammerat – og så var det alt sammen set før. Jeg vil tro, at Good, som er en stor fan af George Adamski, for 40-50 år siden kunne være sluppet vældig godt fra det samme slideshow i en husmorforening langt ude på den sydengelske hede. Men det holder altså ikke i dag. Kun pga. publikums gode opdragelse undgik han at blive buhet ud. Han præsenterede det ene gamle billede efter det andet, usammenhængende og uden de faktuelle oplysninger. Mange af billederne kunne han helt tydeligt ikke huske noget om.

Good fremsatte mange vilde, udokumenterede påstande – bl.a. at ti italienske piloter har fløjet rundt i fartøjer udviklet af aliens – og så blev han under hele konferencen ved med at bruge vendingen "ifølge mine informationer og kilder så...". Med denne retoriske teknik gjorde han sig interessant og vigtig og efterlod det indtryk, at han er medlem af en særlig loge, der besidder en hemmelig viden. Jeg ved ikke, hvilken planet Good har opholdt sig på de sidste mange, mange år. Men han lever i en længst forgangen

ufologisk tid og burde få sig en internetforbindelse eller læse fx landsmanden dr. David Clarkes bøger og artikler, så han kunne blive opdateret.

Dette foto fra Venezuela er blot et af de mange billeder fra Timothys Goods præsentation.

Ligesom Goods andre "ufo"-fotos har dette en forklaring: et gammelkendt svindelnummer.

Timothy Good er en nobel og charmerende herre, der siger ganske utrolige ting. Hans foredrag "Earth – An Alien Enterprice" er også titlen på hans seneste bog, hvilket han naturligvis ikke undlod at gøre opmærksom på utallige gange.
(Foto: Kim Møller Hansen)

Robert Hastings har siden 1973 interviewet omkring 140 tidligere ansatte i US Air Force (USAF) om deres ufooplevelser. Hastings fortalte, at ufoer er lig med fremmede rumskibe, og at deres besætninger siden de første atomvåbentest har overvåget alle jordiske aktiviteter på området, herunder også missilaffyringsstederne. Ligesom mange andre amerikanere venter han på "the big show", hvor de besøgende træder frem for verdens ledere. Indtil nu har vi kun oplevet sporadiske besøg, så vi kan vænne os til tanken om, at Jorden får besøg udefra.

Hastings foredrag ”UFOs and Nukes“ bar samme titel, som hans hidtil eneste bogudgivelse *UFOs and Nukes: Extraordinary Encounters at Nuclear Weapons Sites*. Se også anmeldelsen andetsteds.

I modsætning til Good var Hastings veloplagt og engageret. Både hans veltalenhed og seriøsitet kan være tillidsvækkende og vil måske forføre mange tilhørere. Han opfatter sig selv som den eneste ekspert, når det drejer sig om emnet ufoer og atomvåben, og er for så vidt ligeglad med, om folk tror ham eller ej. Han sluttede med ordene: ”Take it – or leave it!“ Hvorefter jeg straks tænkte: I leave it!

Robert Hastings viste under sit foredrag nogle af de dokumenter, som man savner i hans bog ”UFOs and Nukes“. Han afslørede, at han arbejder på en dokumentarfilm om emnet.
(Foto: Kim Møller Hansen)

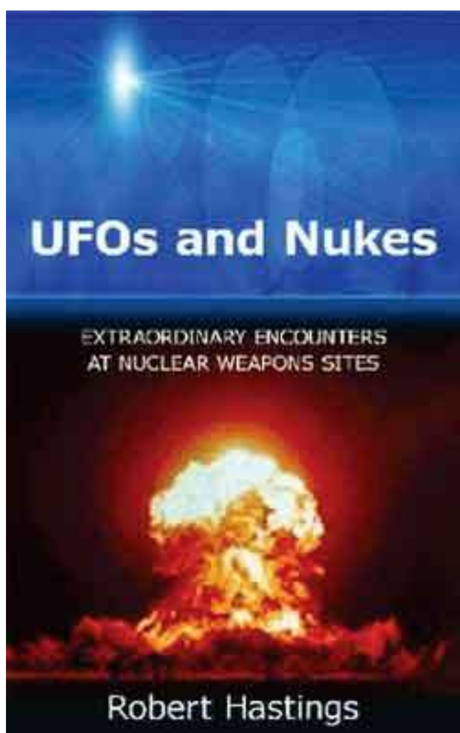
Under konferencens afsluttende spørgsmål-svar-runde fortalte Robert Hastings (tv.) og Timothy Good bl.a., at de har haft adskillige ufoobservationer (Hastings: 6 obs. Good: 4 obs.), og at Good har været i telepatisk kontakt med aliens. De mener begge, at korncirkler er relateret til ufoer, og at der her på Jorden lever forskellige alien-racer, som bortfører jordboere og laver forsøg med dem.
(Foto: Kim Møller Hansen)

Boganmeldelser

Af Kim Møller Hansen

UFOer og atomvåben

I reklameteksten til *UFOs and Nukes: Extraordinary Encounters at Nuclear Weapons Sites* står der bl.a.: ”Alle har hørt om bjærgningen af et nedstyrtet fremmed rumskib nær Roswell, New Mexico i juli 1947. Men de fleste mennesker er uvidende om, at på tidspunktet for hændelsen var Roswell Army Airfield hjemsted for verdens eneste atomare bombefly-eskadrille, den 509th Bomb Group. Var dette blot en tilfældighed? ... Var der en forbindelse mellem den atomare bombefly-eskadrille på Roswell og den nedstyrtede UFO tæt ved? Overvågede de, som styrer ufoerne, supermagternes atomare våbenkapløb under Den Kolde krig? Studerer de stadig de amerikanske og russiske våbenlagre?“

Robert L. Hastings: “UFOs and Nukes: Extraordinary Encounters at Nuclear Weapons Sites“, 602 sider, ingen illustrationer, Authorhouse 2008

Det skal siges til Robert L. Hastings ros, at reklameteksten ikke er falsk varebetegnelse. Den – og bogens titel – fortæller ganske rammende, hvad *UFOs and Nukes: Extraordinary Encounters at Nuclear Weapons Sites* handler om. Hastings mener i ramme alvor, at ufoer er lig med fremmede rumskibe, og at deres besætninger siden de første atomvåbentest har overvåget alle jordiske aktiviteter på området, herunder også missilaffyringsstederne. En af grundene til, at den amerikanske regering forsøger at skjule sin omfattende viden om ufo-fænomenet, er, ifølge Hastings, ængstelse for at skulle erkende, at fremmede væsner igennem årtier systematisk har overvåget USA's atomvåben og lejlighedsvis har manipuleret med dem. Dette er Hastings påstand, og han mener, at den er sand, og at hans egen bog beviser det.

Hastings har i løbet af de seneste 35 år interviewet over 100 tidligere ansatte i US Air Force (USAF) om deres ufo-oplevelser. Hændelserne, de beskriver, har fundet sted i tidsrummet 1962-1996 ved fx affyringssteder for interkontinentale ballistiske missiler (ICBM) under følgende militære baser: Malmstrom, Minot, F.E. Warren, Ellsworth, Vandenberg og Walker.

Hastings indrømmer i bogen, at alle vidneudsagn har anekdotisk karakter og ikke er videnskabelige beviser, men han tilføjer, at alle de interviewede tidligere havde betroede stillinger med en sikkerhedsgodkendelse af en vis betydning og havde ansvaret for USA's masseødelæggelsesvåben. Derfor må deres vidneudsagn – afgivet mange år efter deres ansættelsesforhold i forsvaret var afsluttet, og hvor de i dag er i 70'erne og 80'erne – også tages for pålydende. Når de kalder noget for uidentificeret eller måske bruger betegnelsen ufo, så *er* der tale om fremmede rumskibe! Det er her, kæden hopper af. Deres vidneudsagn – uanset hvor mange der så end er – kan ikke bevise noget, andet end at militærfolk ligesom alle andre mennesker ser fænomener, som de oplever som uforklarlige eller mystiske. Militærfolks sanser er lige så upålidelige som alle andre menneskers.

Hastings går i bogens 602 sider kronologisk til værks med udgangspunkt i de første atomprøvesprængninger i 1940'erne. Der er ingen tvivl om, at der ligger et meget stort arbejde bag indsamlingen af de mange interviews, og at Hastings ved en masse om USA's atommissilinstallationer. Han har også meget på hjerte, så fremstillingen rummer mange sidespring – fx bruger han mange sider på at skælde ud på personer, som ser langt mere kritisk på ufo-myten og vidneudsagn, end han gør – så militærpersonalets vidneudsagn forsvinder nogle gange i for meget udenomssnak. Det er næppe tilsigtet, men det fjerner fokus fra vidneudsagnene, der sjældent er særligt hårrejsende, faktisk trivielle, da der for en stor dels vedkommende er tale om vagtpersonale, som har set eller kender nogen, der har set et nattelys. I betragtning af, at Hastings har brugt 35 år på at efterforske denne del af ufo-historien, virker resultatet ikke overbevisende. At militærpersoner har set noget, som de selv kalder en ufo, er tilstrækkeligt for Hastings, ligesom tekniske fejl på militære installationer beviser, at aliens piller ved sagerne.

Desværre indeholder bogen (denne anmeldelse bygger på e-bogsudgaven) ingen gengivelser af de mange militære dokumenter, som tilsyneladende udgør en væsentlig del af kildematerialet, så læseren har ikke mulighed for at kigge Hastings i kortene og bl.a. vurdere dokumenternes værdi, troværdighed etc.

Hastings bog og bastante påstande har andre amerikanske ufo-interesserede naturligvis reageret på, heriblandt Tim Printy, som i sit velresearchede, underholdende og gratis online-magasin *SUNlite* jævnligt kommenterer og efterforsker Hastings' påstande. Hvis man ønsker andre og mere jordnære forklaringer på diverse hændelser ved USA's atomvåbeninstallationer, kan det varmt anbefales at læse Tim Printys kommentarer til Hastings' udsagn i fx *SUNlite* November-December 2010, January-February 2011, March-April 2011, July-August 2011 og March-April 2012.

Hvad mener du om Roswell-hændelsen?

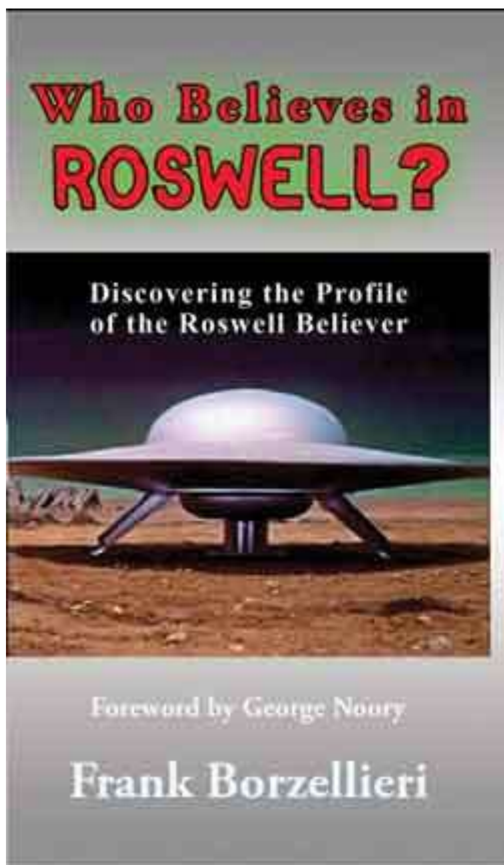
Ufomyten har aldrig savnet pressetække, specielt ikke i perioder hvor der har været lavvande i nyhedsstrømmen. Medierne har igennem årene bragt resultaterne af talrige meningsmålinger om emnet – og specielt om Roswell og uforelaterede konspirationsteorier. Den mest seriøse og videnskabeligt baserede meningsmåling vedr. Roswell har dog endnu ikke fundet vej til medierne. Undersøgelsen er gennemført af Frank Borzellieri som led i hans afsluttende masteropgave på Fordham University i New York.

I perioden september-december 2009 besvarede 1.066 personer 43 spørgsmål, der skulle give Borzellieri et billede af de personer, som tror på Roswell-hændelsen. Han ville undersøge, hvordan faktorer som fx køn, race, tro, politisk tilhørsforhold og uddannelse karakteriserer den Roswell-troende. Alle svarpersoner fik på skrift præsenteret Roswell-myten så objektivt, som det nu kan gøres, inden de skulle svare på de mange spørgsmål.

Undersøgelsens resultat er offentliggjort i 2011 i bogen *Who Believes in Roswell? Discovering the Profile of the Roswell Believer*. Hvad kan man så sige om de personer, der tror på Roswell-myten? Borzellieris bog fortjener at blive læst i sin helhed, så man får alle nuancer og forbehold med, men noget forenklet har den Roswell-troende følgende profil: Den Roswell-troende er en hvid amerikansk, ufointeresseret mand eller kvinde over 30 år uden en videregående uddannelse. Vedkommende har hørt om Roswell-hændelsen før undersøgelsen og hørt om Roswell tv-serien, men er ikke specielt interesseret i science fiction. Han/hun tror på liv i universet, og at det har besøgt Jorden og kontaktet mennesker, men har ikke selv mødt aliens og kender heller ikke personligt nogen, som har. Personen tror på en personlig Gud, liv efter døden, psykiske kræfter, ånder og det paranormale – og er også tilbøjelig til at tro, at mordet på præsident John F. Kennedy var en del af en konspiration.

En af de meget klare konklusioner i Borzellieris undersøgelse er, at jo mere mennesker ved om Roswell-hændelsen, jo mere tilbøjelige er de også til at tro, at et rumskib med aliens styrtede ned. Det kan måske

umiddelbart lyde overraskende, men kan måske forklares ved, at langt de fleste bøger, artikler og tv-programmer om Roswell tager udgangspunkt i rumskibshypotesen og forholder sig sjældent særligt kritisk til data. Kritiske eller skeptiske bøger (der forklarer hændelsen som forårsaget af Project Mogul) er langt færre i antal og sælger i øvrigt dårligt. Og så er der dilemmaet med hønen og ægget: Vi ved ikke, hvad der kom først. Var de pågældende Roswell-troende allerede troende, inden de begyndte at læse mere om hændelsen (og under læsningen fortrinsvis har fundet Roswell-pro argumenter), eller er de først blevet troende, efter at bøgernes indhold har overbevist dem?

I bogen ”Who Believes in Roswell“ lader Frank Borzellieri fire personer kommentere resultaterne, og hvordan de kan tolkes: skeptikerne Michael Shermer og Joe Nickell og Roswell-tilhængerne Stanton Friedman og Thomas J. Carey. Frank Borzellieri har skrevet i alt seks bøger og underviser i journalistik på St. John's University i New York City. Hans undersøgelse af, hvem der tror på Roswell-hændelsen, er den hidtil eneste af slagsen.

”Who Believes in Roswell? Discovering the Profile of the Roswell Believer“ er på 160 sider og udgivet af Western Academic Press i 2011.

En bog, som lover for meget

I april 2013 udkom bogen *Alien Mysteries, Conspiracies and Cover-Ups* skrevet af den meget kendte, amerikanske ufolog Kevin D. Randle. Jeg har ikke tidligere læst noget af Randle, selv om der ellers skulle have været rig mulighed for det, da han er forfatter til ikke mindre end 80 bøger – de fleste science fiction-historier eller bøger af historisk karakter.

Mit kendskab til Randle begrænsede sig inden læsningen af den nye titel til det, jeg har læst og hørt om hans Roswell-bøger. På nettets mange sites om Roswell-hændelsen citeres hans bøger flittigt, og selv om han efter sigende skulle være blevet mindre aktiv på dette område, kan man på hans blog *A Different Perspective* jævnligt læse om hans fortsatte research i sagen.

Randles to klassiske bøger om Roswell-hændelsen – *UFO Crash at Roswell og The Truth about the UFO Crash at Roswell* – har givet ham nogle alvorlige ridser i lakken, efter afsløringen af at hans medskribent Donald Schmitt i sin tid (og uden Randles vidende) pyntede sig med akademiske titler, men i virkeligheden var postbud. Det er jo ingen ulykke, langt værre er det, at Donald Schmitt under arbejdet med bøgerne

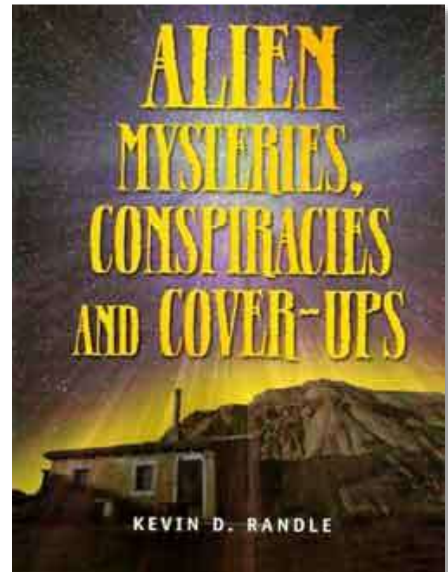
sjuskede og fuskede så meget med researchen, at Randle efterfølgende har måttet skrive et par Roswell-bøger yderligere for at rette op på de mange fejl og mangler, fx Schmitts opdigtede vidner. Denne problematik kan man læse mere om på det glimrende site *The Roswell Files*.

Alien Mysteries, Conspiracies and Cover-Ups er ikke nogen Roswell-bog som sådan, selv om hændelsen fylder en del i den. Bogen er en velskrevet og nogenlunde kronologisk gennemgang af ufohistorien fra Ezekiels åbenbaring til moderne ufokonspirationsteorier. Randles mission er at vise, hvordan myndighederne har behandlet emnet siden Roswell-hændelsen i 1947 med fortielser, klodsede bortforklaringer og diverse undersøgelseskommissioner osv. Det er der ikke så meget nyt i, og slet ikke noget overraskende i, hvis man er godt hjemme i emnet. Men er ens interesse for ufomyten af nyere dato, kan Randles bog være et fornuftigt udgangspunkt. Det er heller ikke nyt, at synsvinklen er meget amerikansk: Som andre amerikanske forfattere anskuer Randle verden gennem amerikanske briller.

Randle er ganske klar i spyttet, når han omtaler åbenlyse svindelnumre, som fx MJ-12 dokumenterne og Ray Santillis Roswell-obduktionsfilm, men mange andre steder i bogen savner man som læser klare udmeldinger og konklusioner. Det gælder fx omtalen af Roswell-hændelsen, hvor det forbliver uklart, hvad han i dag mener om hændelsen. Bogens på-den-ene side-og-på-den-anden-side fremstillingsform er nok klogt valgt på et amerikansk marked med mange købedygtige rumskibstroende. De vil ikke blive fornærmede over Randles måde at skrive på, men måske føle, at bogens titel lover lige vel meget.

Kevin D. Randle (f. 1949) lod sig i 2009 pensionere som oberstløjtnant efter en lang militærkarriere. Han har en flot uddannelsesmæssig baggrund, bl.a. i journalistik og en ph.d. i psykologi.

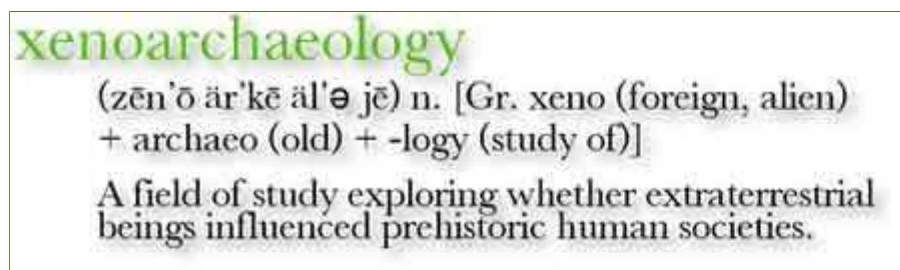

"Alien Mysteries, Conspiracies and Cover-Ups", 340 sider, illustreret, Visible Ink Press 2013

Når der fuskes med historien

Erich von Dänikens første bøger i slutningen af 1960'erne og i begyndelsen af 1970'erne var god underholdning for mig og sikkert også for mange andre. I hvert fald solgte hans bøger om fortidsastronauter, dengang også kaldet astroarkæologi, i millionoplag verden over. Bøgerne var spækket med vilde påstande, gætterier og nyrestød til den etablerede videnskab, som ikke kunne bakke op om Dänikens vidtløftige ”teorier“ om ”rumgudernes“ besøg, der gav de jordiske civilisationer et kraftigt skub fremad på evolutionens vej. Senere viste det sig, at den berejste og storskrivende mand var kriminel, manglede de faglige forudsætninger for alt det, han ellers udtalte sig skråsikkert om, snød med ”beviserne“ – og i øvrigt ikke altid havde besøgt de gådefulde steder, som han ellers skrev så medrivende om og påstod at have studeret på tæt hold.

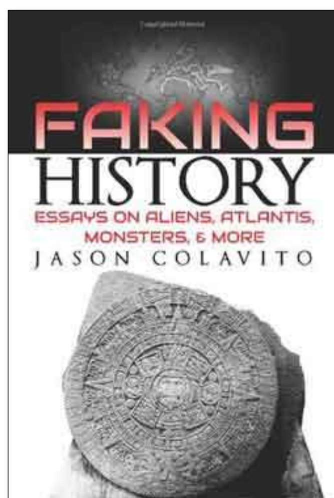
Däniken og mange senere skribenter var imidlertid ikke de første, som forsøgte at fortælle en alternativ historie om udviklingen på Jorden. Heller ikke på dette punkt var de særligt originale. Det har den amerikanske forfatter Jason Colavito på glimrende vis dokumenteret i bogen *The Cult of Alien Gods: H.P. Lovecraft and Extraterrestrial Pop Culture*, som udkom i 2005 og blev anmeldt I SUFOI's tidsskrift *UFO-Nyt* (nr. 2, 2006).

Astroarkæologien lever endnu. I dag har tilhængerne omdøbt astroarkæologien til ”Paleo-SETI“. Andre kalder genren for ”xenoarkæologi“, hvor xeno kommer af det græske ord for ”fremmed“ eller ”alien“. Og der er i den grad masser af xenoarkæologiske historier, man kan forsøge at efterforske og afsløre. Her kommer Jason Colavito igen ind i billedet. Han er blevet kaldt en skeptisk xenoarkæolog på grund af sine mange artikler og bøger, hvor han kompetent, grundigt og overbevisende rister hver eneste af de ”bedste“ xenoarkæologiske påstande over en sagte ild.

Halvtreds af Jason Colavitos artikler er i foråret 2013 udgivet i bogen *Faking History: Essays on Aliens, Atlantis, Monsters, and More*. Den anbefalelsesværdige bog er sober, underholdende, saglig og vidende og indeholder alle relevante noter og henvisninger. Hvert kapitel behandler et selvstændigt emne, hvilket gør bogen overskuelig og nem at læse i småbidder. Colavito påviser gennem hele bogen ganske overbevisende, hvilke synder Erich von Däniken og de mange andre xenoarkæologiske forfattere begår. De:

- tager indholdet i religiøse og mytologiske tekster for pålydende eller fortolker dem symbolsk, afhængig af hvordan udfaldet passer bedst til deres ”teori“
- fejlfortolker/misforstår myter, legender og sagn
- fejloversætter tekster
- begår citatfusk
- mangler faglig viden om det, de skriver om
- gentager andre forfatteres fejl

Jason Colavito: “Faking History: Essays on Aliens, Atlantis, Monsters, and More“, 320 sider, CreateSpace Independent Publishing Platform 2013. Bogen kan købes både som printbog og som e-bog.

Colativo skriver i det sidste kapitel i *Faking History: Essays on Aliens, Atlantis, Monsters, and More*:

”Forfatterne bruger kilder, som allerede var forældede/forkerte, da Donelly brugte dem i 1882. Argumenter/påstande, som var kontroversielle i 1860, bliver ikke pludselig sande med alderen, og bare fordi de gentages i dag … Det er trættende, at falske mysterier og falsk historieskrivning ikke har ændret sig et komma i løbet af 150 år. Ignatius Donellys *Atlantis: The Antediluvian World* (1882) iscenesatte den ’alternative’ historieskrivning (selv om den ikke var den første, så dog den mest populære), og hans

arbejde er interessant og brugbart sammenlignet med de mange kopier, som dukkede op i 1900-tallet. Alle de grundlæggende argumenter, som Erich von Däniken brugte i 1970'erne, David Hatcher Childress brugte i 1980, og Graham Hancok fremsatte i 1990'erne, findes allerede i Donellys bog ... Uanset, hvor mange ressourcer arkæologien, antropologien, sprogforskning, historie, biologi og alle andre videnskabelige discipliner bruger på at forklare menneskets fortid, så vil de 'alternative' forklaringer ikke ændre sig … De er immune over for kritik. De sande troende vil aldrig opgive deres tro, for den er ikke baseret på beviser."

Det ægte Area 51?

"Sandheden om, hvad der faktisk styrtede ned i Roswell, New Mexico, i 1947 forbliver klassificeret. Kun nogle få udvalgte har nogensinde haft adgang til sandheden om, hvad der er blevet kendt som Area 51. Men hvad der skete med vragresterne fra denne nedstyrtning, er indhyllet i et endnu større mysterium. Hvad der begyndte i den højtliggende ørken i New Mexico, sluttede på Wright-Patterson, en ultra tophemmelig flyvebase i Dayton, Ohio. De fysiske beviser på ikke-jordisk besøg blev begravet dybt inde på denne nukleare højborg. Men vær forberedt ... det virkelige Area 51 – Wright-Pattersons hangarer – er ved at blive åbnet."

Med sådan en bagsidetekst stiger forventningerne om, at man skal have en læseoplevelse og få ny viden. Bagsidetekster er desværre ofte en noget upræcis varebetegnelse, når det gælder ufomyten. Bagsideteksten på *Inside the Real Area 51. The Secret History of Wright-Patterson* er ingen undtagelse.

Forfatterne Thomas J. Carey og Donald R. Schmitt har tidligere skrevet den storsælgende *Witness to Roswell*, og den nye bog bygger ligesom forgængeren på mange løse ender, tvivlsomme vidneudsagn (vidner som for længst er blevet afsløret som lystløgnere, heriblandt Frank Kaufmann, slæbes endnu engang ind i manegen), erindringsforskydninger, gætterier og for få veldokumenterede facts til, at bogens hovedtese – vragrester fra et rumskib og aliens fra Roswell-nedstyrtningen blev fløjet til Wright-Patterson Air Force Base og analyseret der – kan tages alvorligt.

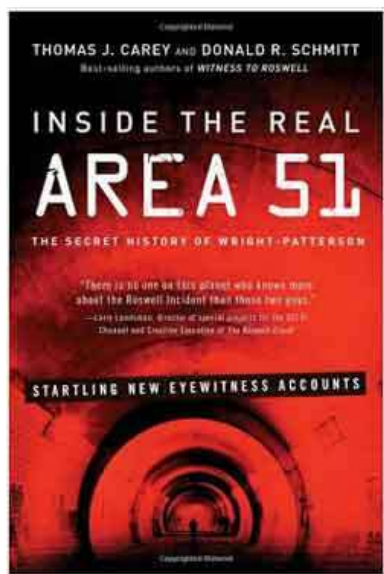
I den berømte pressemeddelelse fra den 8. juli 1947 slutter løjtnant Walter G. Haut, presseofficer på Roswell Army Air Field, med ordene: "Der blev straks taget hånd om sagen, og skiven blev hentet på fåreavlerens bopæl. Den blev besigtiget på Roswell Army Air Field og derefter udleveret af major Marcel til højere, militære instanser."

Som bekendt var de "højere, militære instanser" Fort Worth i Texas, men Carey og Schmitt stiller indledningsvis spørgsmålet: Hvis det, der styrtede ned i Roswell, var et fremmed rumskib (og det er de to herrer overbeviste om), så ville det mest naturlige være at transportere vragrester og aliens videre til datidens største og vigtigste militærbase, nemlig Wright-Patterson AFB i Ohio. Og resten af bogen er så et forsøg på at sandsynliggøre dette. Det lykkedes som sagt ikke særlig godt, og jeg har også mine tvivl vedr. forfatterenes troværdighed.

Donald R. Schmitt har, inden han blev makker med Thomas J. Carey, skrevet to bøger sammen med Kevin D. Randle: *UFO Crash at Roswell* og *The Truth about the UFO Crash at Roswell*. Siden udgivelsen af disse ofte citerede, men også meget kritiserede bøger, har Randle skrevet andre bøger om Roswell-myten, hvor han tager afstand fra dele af sine tidligere bøger skrevet sammen med Schmitt, bl.a. vidneudsagn fra Jim Ragsdale, Glenn Dennis og Frank Kaufmann. Samarbejdet mellem Randle og Schmitt ophørte i 1995, da Schmitts efterforskningsmetoder blev kraftigt kritiseret fra flere sider, ligesom der blev stillet spørgsmålstegn ved hans uddannelsesmæssige baggrund. Indtil da havde Schmitt bl.a. været en central person i Hyneks ufoorganisation, Center for UFO Studies (CUFOS). I foråret 1995 indrømmede Schmitt i en artikel i *International UFO Reporter*, at han havde pyntet på sine titler. Han var ansat i postvæsnet og havde ingen akademisk baggrund.

Schmitt har også måttet indrømme fusk ved en senere lejlighed. I 2007 udkom bogen *Witness to Roswell - unmasking the 60-year cover-up* skrevet af Carey og Schmitt lige op til fejringen af 60-års jubilæet for Roswell-hændelsen. I bogens sidste kapitel bringes en ny beediget erklæring fra Walter Haut. Den skulle angiveligt være skrevet på Hauts dødsleje. Han døde den 15. december 2005, 83 år gammel. Den nye erklæring indeholder oplysninger, som er klart i modstrid med en erklæring fra 1993, ligesom den både er længere og mere detaljeret. Tilbage i 1993 fortalte Haut, at han ikke personligt havde set vragresterne, men i 2005 huskede han at have siddet i et lokale med vragresterne under et møde med Marcel, Blanchard og chefen, brigadegeneral Roger Ramey, hvor dækhistorien om vejrballonen blev udklækket. Derudover blev Haut ledsaget af Ramey til en svært bevogtet hangar, hvor han fik lov til at smugkigge på et ægformet fartøj og ligene af dets besætning. Han fortæller også i den nye erklæring fra 2005, at den berømte pressemeddelelse havde til formål at angive nedstyrtningsstedet på Brazels mark og dermed fjerne opmærksomheden fra et andet nedstyrtningssted, hvor fartøjet på daværende tidspunkt var ved at blive bjærget.

Donald Schmitt indrømmede senere, at Haut ikke selv havde skrevet erklæringen. Forfatterne havde på baggrund af tidligere samtaler med Haut skrevet erklæringen, således at Haut (der ifølge familien var svækket og led af demens) blot skulle læse teksten igennem og sætte sin underskrift.

Thomas J. Carey og Donald R. Schmitt: "Inside the Real Area 51: The Secret History of Wright-Patterson", 288 sider, New Page Books 2013. Bogen er sparsomt illustreret, har mange noter, bibliografi og et stikordsregister.

Hold fødderne på jorden

Hvis du finder det sandsynligt:

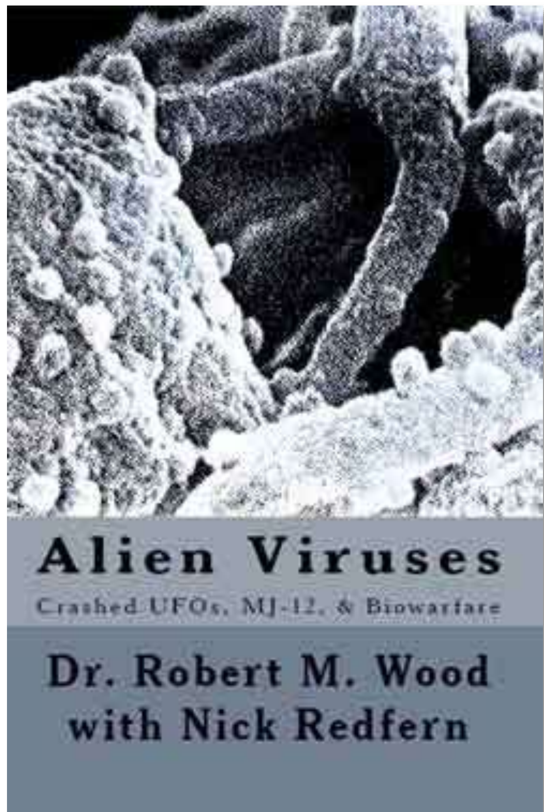
- at en superhemmelig 12-mands gruppe – Majestic-12 – bestående af videnskabsfolk og militærfolk siden tidligt i 1940'erne har kontrolleret ufomyten, indsamlet nedstyrtede rumskibe og fået analyseret døde aliens
- at MJ-12 dokumenterne er den ægte vare og fortæller sandheden
- at præsident John F. Kennedy blev myrdet, fordi han ville vide sandheden om ufoerne
- at fremmed virus findes på Jorden og truer alt liv
- at Area 51 har et superhemmeligt arkiv med dokumenter, som er endnu mere opsigtsvækkende end MJ-12 dokumenterne
- at ethvert anonymt vidne skal tages alvorligt, uanset hvor bimlende åndssvag vedkommendes historie lyder.

Og i øvrigt har en svaghed for allehånde konspirationsteorier, så vil du måske have fornøjelse af at læse *Alien Viruses: Crashed UFOs, MJ-12, & Biowarfare*. Men det kan blive en udfordring at bevare overblikket i denne til tider rodede bog.

Robert M. Wood tilhører den hårde kerne, som stadig er overbevist om, at MJ-12 dokumenterne er ægte. Han har tidligere sammen med sønnen, Ryan S. Wood, skrevet bogen *Majic Eyes Only* og driver sitet *The Majestic Documents*. Robert M. Wood står som hovedforfatter på *Alien Viruses: Crashed UFOs, MJ-12, & Biowarfare*, men det fremgår, at Nick Redfern har færdigskrevet bogen for Wood. Som læser har man en fornemmelse af, at Wood har haft en masse notater, dokumenter etc., som han ikke rigtigt har magtet at få styr på og sammenhæng i, og så er Redfern blevet bedt om at tage over. Ikke nogen dårlig ide, da Redfern, som har skrevet mange underholdende bøger, har en god pen. Desværre har han også en tendens til at ryge ud ad en tangent, fordi han vil have for meget med – også det udokumenterede rygtestof.

Redfern, som oprindeligt kommer fra Storbritannien, inddrager flere britiske sager i bogen – desværre også sager, som for længst har fået en naturlig forklaring, og som ikke med rette skal mystificeres og bidrage til at gøre bogen endnu mere usammenhængende. Det gælder bl.a. ufo-"nedstyrtningen" i Berwyn-bjergene i Wales.

Wood bygger en stor del af bogens indhold på de omkring tusind MJ-12 dokumenter, som Timothy Cooper har fået fra diverse anonyme kilder. Trods Coopers blakkede ry tror Wood fortsat på dokumenternes ægthed og store betydning og bruger bl.a. det argument, at alene det store antal dokumenter gør det usandsynligt, at nogen ville og kunne overkomme at fremstille dem. Men man skal ikke undervurdere fupmageres ihærdighed. Det er den klassiske UMMO-sag fra Spanien et godt eksempel på. Sagen er bl.a. behandlet i *UFO-Nyt* nr. 4, 2001.

Konspirationstilhængere vil altid have en kattelem åben. Hvis det utænkelige skulle ske, at de må krybe til korset og indrømme, at MJ-12 dokumenterne er forfalskede, som mange eksperter siger, vil de helt sikkert fremsætte en ny påstand, nemlig at dokumenterne er fremstillet af mørke magter for at forvirre ufoentusiasterne og lægge et røgslør over endnu større ufohemmeligheder.

Dr. Robert M. Wood with Nick Redfern: "Alien Viruses: Crashed UFOs, MJ-12, & Biowarfare", 311 sider, Richard Dolan Press 2013. Bogen har i alt tre illustrationer i et appendiks, noter efter hvert kapitel og et stikordsregister.

Den største gåde

Er vi alene i universet? Eller er livet et universelt fænomen? I 50 år har astronomerne inden for SETI (Search for Extraterrestrial Intelligence) scannet universet for intelligente signaler, men uden positive resultater. I bogen *Signatures of Life: Science Searches the Universe* forklarer Edward Ashpole de sandsynlige årsager til dette og diskuterer andre muligheder for at finde tegn på liv.

En af Edward Ashpoles pointer er problemerne forbundet med at scanne universet for radiosignaler og optiske signaler fra en fremmed intelligens og forsøge at kommunikere med en anden art, der besidder en helt ukendt form for teknologi. Jordiske forskere begår den fejl at tro, at fremmede vil bruge den samme kommunikationsteknologi som os.

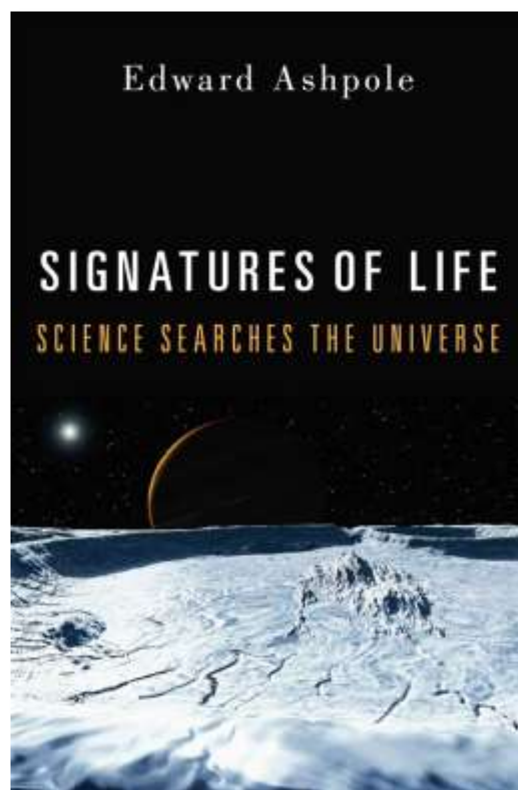
Vi kan påvise tilstedeværelsen af liv på en planet ved at observere planetens spektrallinjer. Sandsynligheden taler for, at avancerede, fremmede forskere allerede har haft millioner af år til at scanne verdensrummet for spektrallinjer og for længst har fundet "livets underskrift" fra Jorden. Derfor kan fremmede rumsonder (robotter med kunstig intelligens) i dag eksistere inden for vores eget solsystem, men astronomerne har endnu ikke fundet dem.

(Billedkilde: Space.com)

Hvis vi nogen sinde finder liv i universet, bliver opdagelsen sandsynligvis gjort af astronomerne, ikke ufo-entusiaster. Sidstnævnte kører i ring, gentager sig selv, strides og er ikke det fjerneste interesseret i videnskabelige beviser, men i tvivlsomme fotos og filmoptagelser og mytedannende beretninger om bortførelser, kvægmishandlinger, korncirkler og konspirationsteorier.

Edward Ashpole har styr på populærvidenskaben og kommer godt omkring emnet. Men træder nogle gange lidt vande i sin fremstilling med gentagelser, hvor de fleste nok for længst *har* fattet pointerne.

Ashpole introducerer kort en teori udtænkt af ingeniøren T. R. Dutton (og beskrevet i bogen *UFOs in Reality – Programmed Aerospace Monitors Of Our Species*). Dutton har siden 1967 registreret alverdens ufoobservationer for at påvise, at Jorden overvåges af fremmede rumsonder i bestemte baner omkring Jorden, og at man derfor kan forudsige, hvor og hvornår der næste gang kan ses det, som Dutton kalder for Strange Aerial Crafts (SAC's). Ashpole er tydeligvis fascineret af Duttons arbejde og teori, som nu ikke virker særligt overbevisende og ærlig talt lyder som noget, man har hørt før. Det gode ved Duttons arbejde er, at han fremfører en teori, som kan efterprøves, men Ashpole gør desværre intet ud af at diskutere kvaliteten af de observationer, der ligger til grund for teorien.

Trods de nævnte indvendinger vil jeg anbefale *Signatures of Life: Science Searches the Universe*, da den er en fordomsfri og velskrevet behandling af et af tilværelsens store spørgsmål.

Edward Ashpole: "Signatures of Life: Science Searches the Universe", Prometheus Books 2013, 227 sider, ingen illustrationer. Edward Ashpole har også skrevet bøgerne "The Search for Extraterrestrial Intelligence" (Blandford Press 1990) og "The UFO Phenomena. A Scientific Look at the Evidence for Extraterrestrial Contact" (Headline Book Publishing 1995).

UFO-profeterne lever!

Siden 1950'erne har mænd og kvinder hævdet at have haft kontakt med menneskelignende besøgende fra rummet. Disse kontaktpersoners eller ufo-profeters budskaber fra rumbrødrene er ikke blot maleriske levn fra en svunden tid i atombombens skygge, men er spillevende – blot i nye forklædninger.

Amerikaneren Aaron John Gulyas underviser i historie og fortæller i bogen *Extraterrestrials and the American Zeitgeist: Alien Contact Tales Since the 1950s* ufo-profeternes historie. Det er en velskrevet bog om, hvordan mennesker bruger fortællinger til at forstå og forme eller påvirke verdenen omkring dem. I dette tilfælde er det beretninger om møder med fysiske eller psykiske væsner. Det er ikke så meget en bog om væsnerne, men derimod om de mennesker, der mener, at de ved at berette om sådanne væsner kan overbringe budskaber af politisk, social, etisk og religiøs karakter. Ufo-profeternes budskaber er ofte utrolige og meget langt ude, men ifølge forfatteren skal ufo-profeterne betragtes som en del af de mange græsrodsbevægelser, der ønsker reformer.

Aaron John Gulyas viser, at ufo-profeterne er "børn" af en tid med store forandringer i det amerikanske samfund – fra Den Kolde Krig til Krigen Mod Terror. Ufo-profeternes budskaber og ideer afspejler tidens angst og håb for fremtiden. Værdien af ufo-profeternes fortællinger afhænger ikke af, om de faktisk har mødt fremmede væsner. Gulyas' ide med bogen er nemlig ikke at klarlægge, om fx George Adamski faktisk mødte en Venus-mand, og om hans fotografier viser den ægte vare. I en sidebemærkning skriver han, at det formentlig er nemt at påvise, at hverken Adamski eller andre ufo-profeter har mødt mennesker fra en anden verden eller taget fotos af deres fartøjer.

Bogen er opbygget kronologisk og inddelt i to perioder: de første ufo-profeter i 1950'erne og 60'erne (kaldet Rumalderen) og perioden fra 1970'erne til i dag (kaldet New Age). Indholdet har udviklet sig fra budskaber om fred og kærlighed ved møder med elskelige og menneskelige rumbrødre, til det mere mørke og dystre med skræmmende bortførelser, kvægmishandlinger og konspirationsteorier.

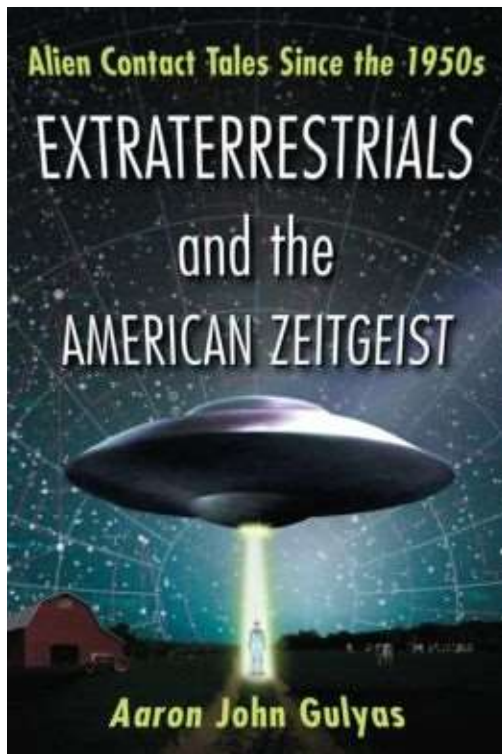
George Adamski (1891-1965) sammen med en anden teosof og ufo-profet Daniel Fry (1908-1992) ved den tredje "Giant Rock Spacecraft Convention" i 1955, som var den eneste af slagsen, hvor Adamski deltog. Han gav et 35 minutter langt foredrag og blev interviewet af Edward J. Ruppelt, daværende leder af Project Blue Book.

Ufo-profeten George Van Tassel (1910-1978) arrangerede hvert år i perioden 1953-1978 "The Giant Rock Spacecraft Convention" i ørkenen i det sydlige Californien. Deltagerantallet nåede sit højeste niveau i 1959 med 10.000. De kom dertil i bil eller med små fly, som landede på Van Tassels lille flyveplads Giant Rock Airport.

Aaron John Gulyas trækker på overbevisende vis en lige linje fra George Adamski til vore dages exopolitik-bevægelse, der i virkeligheden relancerer gamle budskaber i nye klæder. De skruer tiden tilbage til Donald E. Keyhoes storhedstid og genbruger fortiden konspirationsideer og præsenterer dem som nye og epokegørende. Det vil nok overraske exopolitik-bevægelsens bannerfører Stephen Bassett, Steven Greer (The Disclosure Project) og deres trosfæller verden over, at de tilhører ufo-profeternes klub, der blandt mange medlemmer tæller: George Adamski, Truman Bethurum, George Hunt Williamson, George Van Tassel, George King, Elizabeth Klarer, Howard Menger, Buck Nelson og Billy Meier.

Aaron John Gulyas har skrevet en fremragende bog, som hverken er selvsmagende og fordømmende. Bogen skaber overblik og sammenhæng, og så trækker den tydelige tråde fra de gamle historier op til i dag. Det er så absolut den bedste bog om ufo-myten, jeg har læst i 2013.

Aaron John Gulyas: "Extraterrestrials and the American Zeitgeist: Alien Contact Tales Since the 1950s", McFarland & Company 2013, 260 sider, illustreret, noter, litteraturliste og stikordsregister. Lad dig ikke skræmme af den kiksede forside – bogen er fremragende!

Intet nyt under Solen

I henhold til loven om offentlighed i forvaltningen – Freedom of Information Act (FOIA) – har regeringsorganer afklassificeret millioner af dokumenter inden for en lang række emner. Men det mest spændende er naturligvis de dokumenter, som ikke er offentliggjort. Nogle findes ikke, andre "mangler", og så er der alle de tophemmelige papirer, som, agenturer indrømmer, eksisterer, men som de er fast besluttet på at holde skjult for os.

Dette er Nick Redferns tilgang til Roswell-hændelsen, Rendlesham-sagen, Project MKUltra, mordet på John F. Kennedy, Marilyn Monroes selvmord, Watergate-skandalen, Edgar Hoovers hemmelige arkiv m.m.m.

Nick Redfern er en meget flittig skribent i mange tidsskrifter og forfatter til mange bøger. I bogen *For Nobody's Eyes Only: Missing Government Files and Hidden Archives That Document the Truth Behind the Most Enduring Conspiracy Theories* tager han fat på en lang række populære emner i konspirationsteoriernes verden og sætter fokus på, at mange væsentlige dokumenter tilsyneladende er forsvundet i den blå luft, hvor de retteligt burde befinde sig i diverse arkiver, så alle kunne få adgang til dem og få indblik i alverdens mysterier og gåder.

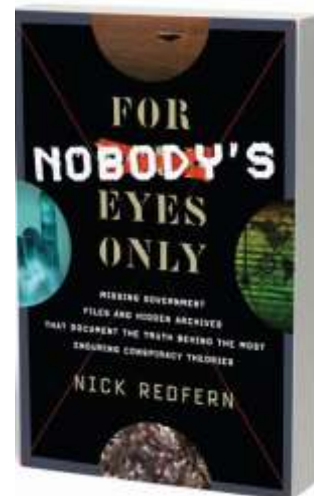
Redfern er en ferm skribent og en ekspert i at støve alle mulige historier op, og han finder ofte nye vinkler på gammelkendte sager. Han bruger i sin fremstillingsform lidt den samme teknik som Charles Berlitz og Erich von Däniken: Han stiller selv alle spørgsmålene og giver svarene. Men stiller ikke altid de rigtige spørgsmål og bygger sine svar på hypotetiske spørgsmål og spekulative tankerækker, som fx "Hvis nu xxx virkelig har sagt/gjort, som det forlyder hos yyy, så åbner det op for nye spørgsmål, som… osv." Som læser skal man holde tungen lige i munden for bagefter at huske, hvad der er fakta, og hvad der er rent gætteri eller ønsketænkning.

Redfern er en intelligent efterforsker, så han kan ikke være uvidende om, at han kun fortæller en lille del af de mange historier og bevidst fravælger væsentlige detaljer, forklaringer og indvendinger, så sagerne kommer til at fremstå mere mystiske, end nødvendigt og rimeligt er – og så refererer han frejdigt utroværdige kilder, heriblandt Timothy Cooper. Men konspirationstilhængere vil utvivlsomt føle sig godt underholdt i selskab med Redferns seneste bog.

Nick Redfern, f. 1964 i Storbritannien og nu bosiddende i Dallas, Texas, hvor han lever som fuldtidsforfatter.

Nick Redfern: "For Nobody's Eyes Only – Missing Government Files and Hidden Archives That Document the Truth Behind the Most Enduring Conspiracy Theories", 217 sider, enkelte s/h illustrationer, stikordsregister, New Page Books 2013.

Ildsjælen, der startede SUFOI i 1957, er død

Af Per Borgaard

Engang kendte hele Danmark den uforfærdede major H.C. Petersen, der satte ufoer på dagordenen her i landet. Men de sidste år var der stilhed omkring den omstridte ufo-forsker, som nu er død, 89 år.

"Tallerken-Petersen er død!"

Engang ville de ord have udløst overskrifter i alle danske aviser. Omkring 1960 havde alle danskere hørt eller læst om kaptajnløjtnant Hans Christian Petersen fra flyvestation Skrydstrup, der frygtløst kæmpede for at få sandheden om flyvende tallerkener frem. Han var manden, der gjorde ufoer til et begreb, alle kender og bruger – eller misbruger.

H.C. var også den primære drivkraft bag stiftelsen af SUFOI den 17. december 1957 i Skrydstrup, hvor han blev valgt som foreningens første formand, og han sloges resten af sit liv for at få verden til at tage de utallige beretninger om uidentificerede flyvende objekter alvorligt. Han gik så helhjertet imod ufo-hemmelighedskræmmeriet, at mange fik ondt af hans bramfri kritik. Nogle opfattede den ligefrem som upassende for en tjenestemand i netop forsvaret. Men H. C. talte af et ærligt hjerte, og han havde faktisk særdeles god grund til at tro, at vi blev ført bag lyset om ufo-fænomenerne. For han havde konkret oplevet, at USA løj om sin ufo-forskning.

Efter Kenneth Arnolds oprindelige observation af ni flyvende skiver i 1947 havde USA igangsat – og nedlagt – to undersøgelser af de mystiske himmelsyn, nemlig Project Sign og Project Grudge. Begge stoppede uden konkrete resultater. Og mens H.C. var på efteruddannelse i USA i 1952, læste han i *Mobile Gazette*, at den tredje undersøgelse, Project Blue Book, nu også blev erklæret lukket.

Men da han i 1953 blev sendt til videreuddannelse på Wright Patterson Air Force Base i Dayton, Ohio, så han med egne øjne, at Project Blue Book levede i bedste velgående. Dets hovedkontor på basen fungerede stadig. Det havde endda travlt.

Kaptajnløjtnant H. C. Petersen i sit hjem i Vojens foran Danmarkskortet med markeringer af se seneste ufo- observationer.
(Foto: SUFOI Picture Library)

Arnolds ni skiver

Ufoer kom første gang i verdens søgelys, da den amerikanske forretningsmand og pilot Kenneth Arnold fra Idaho den 24. juni 1947 så ni flyvende skiver bevæge sig over himlen ved Mount Rainier i staten Washington med mindst 2.000 km i timen – ca. tre gange hurtigere end noget jordisk fly dengang. Arnold rapporterede observationen over radioen og blev modtaget af journalister, da han landede i Yakima. Da han her sammenlignede de ni objekter med kæmpestore flyvende tallerkener, var et nyt begreb født. Hans historie gik verden over.

Men flyvende tallerkener troede H.C. Petersen ikke på, før han til sin forbløffelse fandt Project Blue Book hovedkontoret i fuld aktivitet. Det fik H.C. til at fokusere på ufo-gåden og kom til at præge resten af hans liv. Hvorfor førte myndighederne offentligheden bag lyset? Og da han ikke kunne få klar officiel besked, søgte han andre kilder.

Påstande om kontakt

Efter Arnolds observation i 47 var en håndfuld mennesker stået frem med – indbyrdes uforenelige – påstande om, at de havde haft kontakt med ufo-piloter fra andre planeter. Én af dem vandt H.C.'s tillid: Professor George Adamski, Mount Palomar, som i sin 1953-bog *Flyvende Tallerkener er landet* fortalte, at han og seks andre den 20. november 1952 så en ufo lande i ørkenen ved Desert Center i Californien. Han var selv gået ud i ørkenen og havde talt med ufoens pilot, et venligt venusiansk menneske ved navn Orthon.

Adamski havde en god case i forhold til andre kontaktpersoner: De seks vidner bekræftede, at de havde set ufoet lande og Adamski gå ud til landingsstedet – og at han senere kom tilbage og begejstret fortalte om mødet med Orthon. Adamski havde også en serie fotos af ufoen. Ydermere kunne han fremvise et brev fra en R.A. Straight, der på officielt statsbrevpapir bekræftede ufoernes eksistens. Endelig gav Adamskis professor-titel og adressen på Mount Palomar nok også en vis pondus. Det astronomiske observatorium på bjerget var jo verdensberømt.

At Adamski ikke var astronom, at han selv havde tildelt sig titlen professor, og at han arbejdede som altmuligmand og åndelig vejleder i en lille gruppe, som drev en restaurant ved vejen op til observatoriet,

lagde H.C. mindre vægt på. Måske vidste han det slet ikke i starten. Men han blev – og forblev trofast – overbevist om Adamskis ærlighed.

Mennesker på alle Solens planeter

Der var ifølge Adamski ikke horrible aliens, men mennesker på Venus og alle solsystemets andre planeter. Endda mennesker, som var højere udviklede og klogere end os jordboere og dybt bekymrede for, at vi skulle udrydde os selv i en atomkrig. Dengang lå bomberne over Hiroshima og Nagasaki kun syv år tilbage. Rædselsbillederne stod i frisk erindring, og alle vidste, at både USA og Sovjetunionen sled for at udvikle endnu værre a-bomber. En kombination af disse supervåben med superhurtige flyvende tallerkener, var – bevidst eller ubevidst – en skrækvision i manges baghoveder.

Var Adamskis bevismateriale spinkelt, var hans budskab til gengæld opmuntrende: Vi skulle lægge stilen om, blive rare ved hinanden og stoppe den vanvittige oprustningskurve mod global dommedag. Så ville vi engang blive optaget i de andre planeters ædle selskab og dele deres fantastiske viden, bl.a. om fri energi fra kosmos. Slut med slid med tørvemoser, kulminer, gas- og olieproduktion osv. Ingen himmelflyvende benzinpriser. Ubegrænset gratis energi til alle.

Det var næsten for godt til at være sandt. Men H.C. kom til at stole på Adamski og drog hjem til Danmark for at videregive hans budskab. Det førte til stiftelsen af SUFOI – Syd-Jydsk UFO Investigation – 17. december 1957. Den nye forening arbejdede tæt sammen med UFO-FYN og Dansk Interplanetarisk Selskab for Contact. Desuden fandtes der et par mindre grupper ufo-interesserede i Danmark. Navnet SUFOI blev senere ændret til Skandinavisk UFO Investigation. Og endnu senere til Skandinavisk UFO Information. (SUFOI, som vi kender det i dag).

Dobbelt ild fra dag 1

Som formand for SUFOI kom kaptajnløjtnant Petersen i dobbelt ild fra dag 1: På den ene side fra skeptiske myndigheder og forskere, der opfattede ufo-problemet som et luftkastel. Og på den anden side fra mere eller mindre "åndelige" grupper, der mente, at ufoerne (uanset om de var materielle eller abstrakte) varslede en voldsom omvæltning på Jorden.

Forfatteren af denne artikel hørte første gang om Adamski og det "åndelige aspekt af UFO-sagen" i vinteren 58-59, da jeg som 19-årig blev journalistelev på avisen *Sønderjyden* i Aabenraa. Jeg havde samlet klip om ufoer siden 1952 og var fyr og flamme efter at vide mere. Så jeg ringede til H.C. for at blive medlem af SUFOI. BEKLAGER! Man optog ikke journalister. Lidt uventet fra en organisation, der påstod, at pressen ikke gad beskæftige sig med ufoer. Men H.C.'s holdning var krystalklar. Og der var altså også blevet gjort meget grin med både de flyvende tallerkner og H.C. selv.

Derfor mødte jeg ham først personligt ved et foredrag på Folkehjem i Aabenraa den 5. februar 1959. Han talte ivrigt, og jeg noterede lige så ivrigt. Foredraget var spændende, og jeg fór op på redaktionen og skrev trekvart side – i datidens store dagbladsformat.

For at være sikker på at få artiklen med i næste dags avis afleverede jeg efter et par timers søvn selv manuskriptet ved første morgenbus til Sønderborg. Dengang skulle alt jo sættes af typografer – i bly – før det kunne trykkes. Trods tunge øjenlåg afventede jeg så avisen med spænding – og fik en brat nedtur: Den var af en hærdet redaktionssekretær reduceret til ca. fem linjer om, at H.C. havde holdt samme foredrag som 50 gange før, og så ca. 25 linjer om, at to amerikanere, Wayne S. Aho og Otis T. Carr, den 7. december 59 ville flyve til Månen i et 30 tons rumskib, som kunne flyve i 30 år uden brændstof. O. T. Carr havde afluret ufoerne, hvordan man hægtede sig på universets frie energi. Det månetrip havde kun været et par sidemærkninger i H.C.'s tale. Jeg forstod med ét lidt bedre hans forhold til pressen. Men Otis T. Carr blev tre

år senere idømt 13 års fængsel for at have solgt uregistrerede aktier i OTC-Enterprises. Rumskibet eksisterede ikke.

Et varmt ufo-miljø

Unge SUFOI-medlemmer mødtes i HC's og Jyttes gæstfrie hjem i Sunds i august 1963. Fra ventre ses artiklens forfatter, Per Borgaard, Jørgen Rørbæk Nielsen samt Carsten Hedegaard Pedersen, senere leder af SUFOI's Rapportcentral. (Foto: Ole Henningsen)

Med mødet på Folkehjem kunne min kontakt til H.C. og ufo-sagen være død i fødslen. Men et ægtepar i Stollig på Løjt Land besluttede at starte en lokal SUFOI-gruppe, og Gerda Rørbæk Nielsen og hendes mand Aksel var ikke rædde for journalister. End ikke 19-årige.

De var et par herlige, åbne og søgende mennesker, som efter at have set noget sært på himlen havde kontaktet H.C, og de svingede fra starten godt sammen. Derfor kom Aksel i SUFOI's ledelse, og Gerda blev snart SUFOI's ideolog, der udlagde Adamski mere intelligent end Adamski selv.

Hos Gerda og Aksel kunne man diskutere alt. Dér var tolerance i højsædet, også over for skeptikere, selv om de to selv godtog Adamski. Gerda havde som ung reageret mod en stram og intolerant version af kristendommen og i stedet fundet den danske mystiker Martinus' *Det tredje testamente*. Hun blev grebet af læren om, at mennesket gennem utallige genfødsler er på vej mod stadigt højere bevidsthedstilstande.

Det passede som fod i hose med Adamskis historie: Jorden var solsystemets sinkeklasse, og rumfolkene var efter a-bomberne i 1945 bekymrede for, at vi kollektivt skulle tage livet af os eller – endnu værre – blive så ensidigt teknisk dygtige, at vi ville forsøge at påtvinge andre planeter vores barbariske væremåde. Derfor burde enhver jordbo ifølge Adamski udvikle sig åndeligt mod større næstekærlighed og visdom – blive så kosmiske – at vi kunne blive genfødt på en anden planet. Det havde Adamski fået at vide af en ca. 1.000-årig vismand fra Venus.

Jeg var ikke sikker på, at den historie var sand, men SUFOI's generelle videbegær og tolerance over for andres tanker var et tiltalende træk. Det var mennesker af god vilje.

Strid i SUFOI fra starten

Det med tolerance kneb det nu med internt, viste det sig. Allerede 1. juni 59 skrev *Ekstra Bladet*, at H.C. havde opløst SUFOI for at blive af med spiritisterne. H.C. dementerede: Vel var der et problem, men det skulle løses på anden måde! Og H.C. var samlingsmærket. Alle danskere kendte den unge flyverløjtnant, der – med kasketten kækt på sned – udfordrede magter og myndigheder med velformuleret kritik.

Han var en god taler og et varmt og charmerende menneske med stor karisma. Men tilbøjelig til at træffe lynhurtige beslutninger og stå urokkeligt fast på dem. Det var også nødvendigt med en sikker hånd på SUFOI's ror, for medlemsskaren var et mylder af folk med vidt forskellige holdninger, baggrunde og tilgange til ufo-problemet.

I privatlivet var H.C. gift med sin elskede Jytte, og de åbnede deres hjem for ”tallerken-folket“. Jytte var også rar og venlig og nok mere afslappet over for divergerende meninger end H.C. Hun stod jo heller ikke i samme evindelige dobbeltild som han. Selv i bestyrelsen måtte han stride med velargumenterende fløje. På den ene side dem, som ønskede en mere jordnær, videnskabelig kurs, på den anden dem, der købte endnu mere fantastiske historier end Adamskis.

Alle i SUFOI vidste, at der var delte meninger i bestyrelsen. Dén hed i øvrigt Kontaktudvalget, fordi næsten alle troede, at ufoer var skabt af fremmede intelligenser. I daglig tale hed ledelsen nu Kontrastudvalget, men den kroniske uenighed måtte man jo leve med, til der forelå kendsgerninger.

Samtidig var H.C. konstant skydeskive for letbenet kritik udefra. Nogle forlangte ligefrem, at H.C. skulle fyres, fordi han troede på flyvende tallerkener. De holdt ikke engang op, da flyvestation Skrydstrups chef, oberstløjtnant K. Jørgensen, i pressen gav dem et grundkursus i demokrati:

”SUFOI er H.C. Petersens hobby, og det vil vi ikke blande os i, så længe det ikke medfører pligtforsømmelser. Det har det langtfra gjort! H.C. Petersen er en dygtig officer, der udfører sin tjeneste 100 pct. Hans tjenesteforhold er upåklagelige. Og hvorfor skulle en officer i flyvevåbnet ikke have samme ret til at have en hobby som alle andre? Der går ikke noget skår af flyvevåbnet af den grund!”

Det var en flot salut for ytringsfriheden!

Hold vores sti ren!

H.C. selv udtrykte sig lige så klart, men mindre diplomatisk i *UFO-Nyt* december 1960:

”Vi må en stakket stund endnu udholde stupiditeten, som den kommer til udtryk bl.a. gennem pressen – repræsenterende såkaldte lærdes personlige meninger og selvfølgelig også disse medløberes følelser.

En anden faktor generer UFO-sagen fra en helt anden side. Det er mennesker, som dyrker UFO-sagen. Det er uhyggeligt at se, hvordan disse personer og grupper blander okkulte og religiøse interesser med UFO-sagen. Vi finder vidnesbyrd herom overalt, hvor der arbejdes med sagen. Jeg har, som I alle véd, hele tiden holdt disse elementer på afstand – og fået prædikatet diktator! – Jeg bærer med glæde den beskyldning, blot vor sti er ren.“

Men i samme nummer havde man et afsnit af føljetonen ”Cosmic Science. Spørgsmål og svar“ af George Adamski. Der var også en julehilsen fra G.A. til ”SUFOIs medlemmer – alle børn af den uendelige skaber“. Og endelig en fyldig anmeldelse af Adamskis *Om bord i rumskibene*, som bl.a. nævnte, at en venusiansk mester havde forklaret Adamski, at den almægtige er alvidende, og at menneskene på Jorden har fejlet, ellers ville Jorden være glædens hjem. Men det havde selvfølgelig ikke noget med religion at gøre...

Trods blæsten omkring om H.C. var der grøde i foreningen. I 1961-62 udgav man foruden *UFO-Nyt* to månedsblade: *Teknisk Studiehefte*, redigeret af en anden kaptajnløjtnant, senere formand for SUFOI, Frank Petersen, og *Kosmisk Studiehefte*, redigeret af Gerda Rørbæk Nielsen. Jeg oversatte selv en del materiale, mens jeg var i trøjen, og var sproglig konsulent på bl.a. den danske oversættelse af George Adamskis beretning om Saturnturen. Det var dén, der smadrede min spinkle tillid til Adamski.

Venusianske Orthon ville være eksploderet

I 1950'erne anede astronomerne ikke, hvordan forholdene på Venus var. Der var to hovedskoler: At der under Venus' tykke skylag skjulte sig en tvilling til Jorden med tyngdekraft, tryk og temperatur nogenlunde som her. Eller en hed planet, hvis atmosfæres sammensætning og tryk gjorde liv, som vi kender det, umuligt. Adamski kunne altså i 50'erne beskrive Venus som et paradis uden, at nogen kunne modbevise det.

Men russiske og amerikanske Venus-sonder viste i de næste ti år, at temperaturen på Venus er omkring 500 grader og lufttrykket ca. 90 gange større end på Jorden. Hvis den sympatiske Orthon var kommet derfra, ville han, da han forlod sin tallerken, være eksploderet som de dybhavsfisk, vi trækker op til overfladen. Det vidste vi endnu ikke, og tvivlen kom Adamski til gode. Men at Adamski skulle kunne gå ubeskyttet rundt på Saturn, var simpelt hen umuligt. Dermed kæntrede hans troværdighed for mig, uanset hvor smuk hans filosofi var.

Selvfølgelig kunne Adamski selv være ført bag lyset. Men hvad var så ufonauternes motiver, og hvad var deres smukke filosofi værd, hvis den byggede på løgne? H.C. havde jo igen og igen understreget, at ”rummenneskene er af kød og blod ligesom du og jeg“, og at ”al tale om kontakt er falsk, hvis den ikke foregår på det fysiske plan“.

Men det var svært – også for andre end H.C. – at opgive Adamskis lære, som lovede uendelig udvikling og uendeligt mange nye chancer, når vi trods alt jokker i den åndelige spinat. Dét var religiøsitet, ikke videnskab. Det var alvorligt for mange – modsat advarslerne fra andre ”åndelige ufologer“ om en global katastrofe natten til den 4. februar 1962, når de øvrige otte planeter stod ”på linje“ på den anden side af Solen. Dét var jo bare den slags sludder, H.C. så ofte havde advaret imod.

Der var værre trusler i 1962. Den atomare dommedag, som Adamski og andre ”kontakter“ havde advaret imod, kom uhyggeligt tæt på virkelighed under Cuba-krisen i oktober, da sovjetrussiske fragtskibe var på vej til Cuba med atommissiler, som ville kunne nå USA. Vi værnepligtige CF'ere havde allerede fået at vide, at vores tjenestetid ville blive forlænget med tre måneder, og hvad der derefter ville ske, kunne ingen forudsige.

De russiske skibe stævnede videre mod Cuba, og USA gjorde sine egne atomvåben klar. Kun få timer skilte os fra en global krig, som ville havde gjort en hel del af verden til radioaktive ørkener. Dét undgik vi takket være præsident John F. Kennedys mod og stædighed og den sunde fornuft, der trods alt var et sted i Sovjets leder Nikita Krushtjov.

Adamski i DK

Den tredje verdenskrig blev gudskelov afblæst i 11. time. Og jeg fortsatte med at oversætte ufo-stof, indtil det civile paradis åbnede sig igen. Men arbejdet med teksterne blev mere og mere trælst, fordi det mest var Adamski-filosofi – og det blev ikke mere overbevisende, da han overlod det til en sekretær, C.A. Honey, fordi han selv kun skulle være lærer i ”Kosmisk Filosofi og Abstrakt Videnskab“. Efter instruks fra rummet.

Adamski fik dog tid til at komme til SUFOI's kongres i Fredericia den 5. maj 1963. Hele 700 medlemmer mødte op på Fredericia Teater. For nogle var han dagens højdepunkt, selv om han beskedent sagde, han kun var én af ca. 2.500 kontaktpersoner. Andre løftede øjenbrynene, da han fortalte, at andre kloder hverken havde behov for sygehuse eller fængsler. Det var næsten for godt til at være sandt.

Adamskis besøg stoppede ikke den voksende uenighed i SUFOI. Tvært imod. Selv H.C. var nu og da lidt tvivlende over nogle af Adamskis påstande, men mente – urokkeligt loyal – at G.A. måske bare havde

misforstået rumfolkene på enkelte punkter. Før det blev afklaret, døde Adamski uden varsel den 23. april 1965 under et besøg i Washington. Og efterlod H.C. Petersen og os andre med tonsvis af ubesvarede spørgsmål.

George Adamski og H. C. Petersen på SUFOI-kongressen i Fredericia 5. maj 1963
(Foto: Ole Henningsen)

Bruddet i 1964 – et farvel til uskylden

I den situation viste H.C. sit uomtvistelige format ved at leve op til Albert Schweitzers ord fra 1961, som blev citeret i *UFO-Nyt* samme år: ”Begyndelsen til alt værdifuldt åndeligt liv er den uforfærdede tro på sandheden og den åbne bekendelse til den.“

H.C. meldte klart ud: Han anså GA for en ærlig nøgle til tallerkenforskningen. Selv om han vidste, det ville give ny ballade.

Adamski var og blev den afgørende årsag til skænderierne i Kontrastudvalget. Modsætningerne blev til sidst så store, at H.C. Petersen i 1964 forlod SUFOI for at stifte Dansk International Get Acquainted Program, IGAP (Internationalt Tilvænningsprogram), der trofast fulgte Adamski. Med H.C. gik mange andre hædersfolk som Aksel og Gerda Rørbæk Nielsen og Vagn Dybkjær i Kolding.

Kontaktudvalget med major Frank Petersen som ny formand overtog SUFOI og *UFO-Nyt* ved årsskiftet 1965, og dermed var bruddet et faktum, selv om man i starten forsøgte at bevare en vis forbindelse med IGAP.

Appeller fra bl.a. mig om i det mindste at beholde en fælles rapportcentral, så man kunne give det sandest mulige billede af, hvad danskerne så på himlen, var forgæves. H.C. var så vred og såret, at han ikke ville samarbejde. Og holdningerne i SUFOI var vist næsten lige så hårde på den tid.

Bruddet skadede begge parter

Det var et slag for alle de SUFOI-medlemmer, som havde venner, vi respekterede og holdt af, i begge lejre. Det kunne ikke undgå at gå ud over mange personlige relationer. Ironisk nok fulgte et pinligt mellemspil, der i første runde fik H.C.'s IGAP til at stå som de mest fornuftige repræsentanter for ”ufo-sagen“. En gruppe i SUFOI hoppede nemlig hovedkulds om bord i fablen om en ny Orthon, en rumgud, der ville udslette alle Jordens mennesker i første sekund af første minut af julenat 1967 – lige bortset fra de Orthon-troende plus 60 gravide kvinder, som skulle overleve dommedag i en betonbunker på Midtsjælland og så genbefolke Jorden med en kosmisk menneskehed.

Selv H.C. vidste vist ikke, om han skulle grine eller græde i den situation. Han tog selvsagt skarpt afstand fra den skrøne. Selv var jeg vaccineret på det tidspunkt.

Dommedag aflyst

Da julenat 67 kom og gik uden kosmisk katastrofe – den blev aflyst et par dage før jul, muligvis fordi ingen af de 60 efterlyste stammødre til en ny menneskehed meldte sig til at holde jul i betonklumpen. Klogt nok, for resten, for inden nytår satte byggemyndigheden et skilt op ved bunkeren: "Adgang forbudt. Fare for sammenstyrtning."

Derefter kom en mere jordnær fornuft til roret i SUFOI. Langsomt og søgende udviklede H.C.'s oprindelige organisation sig hen imod den faktasøgende, skeptiske og lærende organisation, den er i dag.

Vi var mange i SUFOI, der på én gang indså nødvendigheden af denne udvikling og dog dybt savnede "de gode gamle dage", hvor H.C. fangede hele nationens opmærksomhed med sit modige krav om åbenhed om ufoerne. Vi savnede ikke mindst alle de gode venner, der pludselig befandt sig på den anden side af et skel, som viste sig at være varigt. Det kunne bedst sammenlignes med en tragisk familiestrid.

Det havde i årene efter stiftelsen i 57 været sådan, at hvis et medlem flyttede til en ny by, behøvede man kun at ringe på døren hos et lokalt SUFOI-medlem, og så var man lige pludselig inde i et varmt netværk, hvor man kunne snakke om alt – også andet end ufoer – og få et inspirerende modspil. Det oplevede jeg i rigt mål, da jeg i 1960 flyttede fra Aabenraa til Randers for at arbejde et år på *Randers Folkeblad*. Det gjorde flytningen utroligt meget nemmere for mig knægt og gav mig fra dag 1 et kildenet, hvor jeg også kunne hente meget af den lokale baggrund, jeg havde brud for i jobbet. Især hos kontrastudvalgsmedlemmerne Peter Andersen og hans svigerinde Irma Andersen, der begge var på Frank Petersens fløj før bruddet. Gæstfriheden var enorm – og sådan var det ikke kun i Aabenraa og Randers.

Kættere blev uvelkomne

Bruddet i 65 flængede fællesskabsfølelsen i den farverige medlemsskare. Man kunne stadig snakke sammen – med de fleste. Men der var brat en basal, gensidig reservation. Den umiddelbare empati på tværs af synsvinkler, som de fleste havde følt før bruddet, var væk. Og for os, der blev i SUFOI, var den nære kontakt til H.C. Petersen tabt.

Der blev lidt stille om ham. Da han som 55-årig major gik på pension – i protest mod en tilbudt forfremmelse, hvor han følte, at han skulle træffe potentielt fatale lynbeslutninger på et alt for løst grundlag. Han og Jytte flyttede til Spanien, hvor han i 12 år handlede med ejendomme.

Da de vendte hjem til Danmark, boede de først i deres sommerhus ved Limfjorden. Derpå flyttede de til Skive, hvor H.C. i en årrække havde en alternativ praksis med magnetbehandling. Senere købte de et dejligt, gammelt hus i Jelling tæt ved kirken. Mens de boede her, døde Jytte. Det var et meget hårdt slag for den gamle veteran, der i virkeligheden gemte en følsom personlighed bag sin sommetider barske facon.

H.C.'s sidste år

For fem år siden flyttede H.C. til Hedensted. I sine sidste år var han plaget af en pinefuld cancer, som bl.a. gjorde det meget svært for ham at tale i den sidste tid. En grum og ufortjent skæbne for et menneske, der netop altid havde elsket intens samtale med andre.

Men ensom blev H.C. heldigvis ikke i sin alderdom. Hans veninde, kunstmaleren Lise Agersnap, kom for at tage sig af ham kort efter hans flytning til Hedensted, og takket være hende blev H.C.'s sidste år trods sygdom og smerter en god og varm tid, hvor han stadig var i aktivitet og ivrigt udvekslede synspunkter med andre åndeligt søgende.

Lise var også hos ham, da han stille sov ind den 9. juli 2013, 89 år gammel. Foruden hende efterlader han sine to børn, Lars og Inge, og børnebørn. H.C. Petersen blev bisat fra Bredballe Kirke den 12. juli 2013.

De seneste år havde H.C. heller ikke så meget kontakt med IGAP, men fremlagde nu og da sine ideer og holdninger til tilværelsen i et skrift til en udvalgt skare. Han var aktiv indtil fem dage før sin død.

Med ham er Danmark blevet en stærk og engageret personlighed fattigere. Men den interesse for uidentificerede flyvende objekter og andre usædvanlige himmelfænomener, som han fik gjort stueren i Danmark, lever videre – både i SUFOI og i IGAP, selv om hovedvægten i SUFOI i dag ligger på hårdt tjekkede fysiske fakta og naturvidenskabelig metode.

Folk ser stadig usædvanlige ting på himlen, og de fortjener, at nogen forsøger at opklare mystikken. Det kræver intens og stædig efterforskning, for der bliver stadig rapporteret ufoer i 2013 – og i fremtiden.

Personligt vil jeg vil savne H.C. Petersen for hans styrke, ildhu og mod – og varme venlighed, for sådan kunne han også være.

Lise Agersnap og H.C.'s to børn, Lars Petersen og Inge Hedegaard Müller, har netop skænket hans store materialesamling om ufoer og åndsvidenskab til det svenske Archives for the Unexplained (AFU), der er verdens største arkiv for ufo-materialer.

Undskyld, aliens!

Den 8. juni 2013 bragte den britiske tabloidavis *The SUN* historien ”Flying saucers over British Scientology HQ“. Ifølge *SUN*'s kilder så passagerer i tre fly, som var ved at lægge an til landing i Gatwick Lufthavn, ufoer.

ALIENS: AN APOLOGY

IN an article on Saturday headlined 'Flying saucers over British Scientology HQ', we stated "two flat silver discs" were seen "above the Church of Scientology HQ". Following a letter from lawyers for the Church, we apologise to any alien life-forms for linking them to Scientologists.

Piloterne så ”to flade sølvskiver“, og personale i flytrafikkontrollen observerede i alt seks ufoer på radaren, inden ufoerne pludselig forsvandt. Dramaet udspillede sig nær Scientologys britiske hovedkvarter i East Grinstead, West Sussex, den 30. december 2012 og varede i syv minutter.

Artiklen var lige så seriøs, som *The SUN* plejer at være. Alligevel kunne den ophidse de britiske scientologer, og avisen modtog straks et brev fra Scientologys advokater. *The SUN* har efterfølgende bragt et dementi i avisen med en undskyldning, som Scientology nok ikke havde forventet: ”Efter at have modtaget et brev fra Kirkens advokater, undskylder vi over for alle fremmede livsformer, at de er blevet sat i forbindelse med scientologer.“

Nye bøger udgivet af SUFOI

I 2013 søsatte SUFOI en ny serie. Bogserien *Fakta & Myter* behandler temaer, problemstillinger og oplevelser tilknyttet ufomyten. Det er ambitionen med *Fakta & Myter*, at hver titel bliver læserens jordbundne guide i en fascinerende, men forvirrende verden domineret af mystiske beretninger, konspirationsteorier og halve sandheder. Overskuddet fra salget af bøgerne går til driften af ufo.dk.

Alle titler i serien er skrevet af SUFOI's formand, Kim Møller Hansen. De er produceret i A4 i farveprint og velillustrerede. Prisen er **kr. 89,-** pr. stk.

Area 51, 61 sider. Bestillingsnummer B-080
Flyvebasen Area 51 i Nevadas knastørre ørken er omgærdet af mystik og har i mange år været genstand for alle mulige gætterier og konspirationsfantasier. Hvad foregår der egentlig her langt ude i ingenting? Det vrimler med rygter om aliens, fremmede rumskibe og andet mystisk.

Roswell, 59 sider. Bestillingsnummer B-081
"Noget" styrtede ned i sommeren 1947 ved byen Roswell i New Mexico, og det amerikanske militær mørkelagde øjeblikkeligt hændelsen. Hvad var det egentlig, og hvordan har Roswell-myten udviklet sig?

Aliens, 44 sider. Bestillingsnummer B-082
Hvad siger videnskaben om ufobortførelser? Hvad får personer til at tro, at de har været bortført af aliens? Og hvad skete der egentlig en septembernat i 1961 med ægteparret Betty og Barney Hill?

Nærkontakt, 53 sider. Bestillingsnummer B-083
Denne bog handler om det, som mange ufoentusiaster har kaldt ufomytens kerne: Nærobservationer. Når et mystisk objekt eller flyvende fartøj opleves meget tæt på af et eller flere vidner og endda nogle gange opleves i forbindelse med fremmede væsner eller aliens, kan vidnerne vel ikke tage fejl, og vi må stå med beviset på, at Jorden besøges udefra? Eller hvordan?

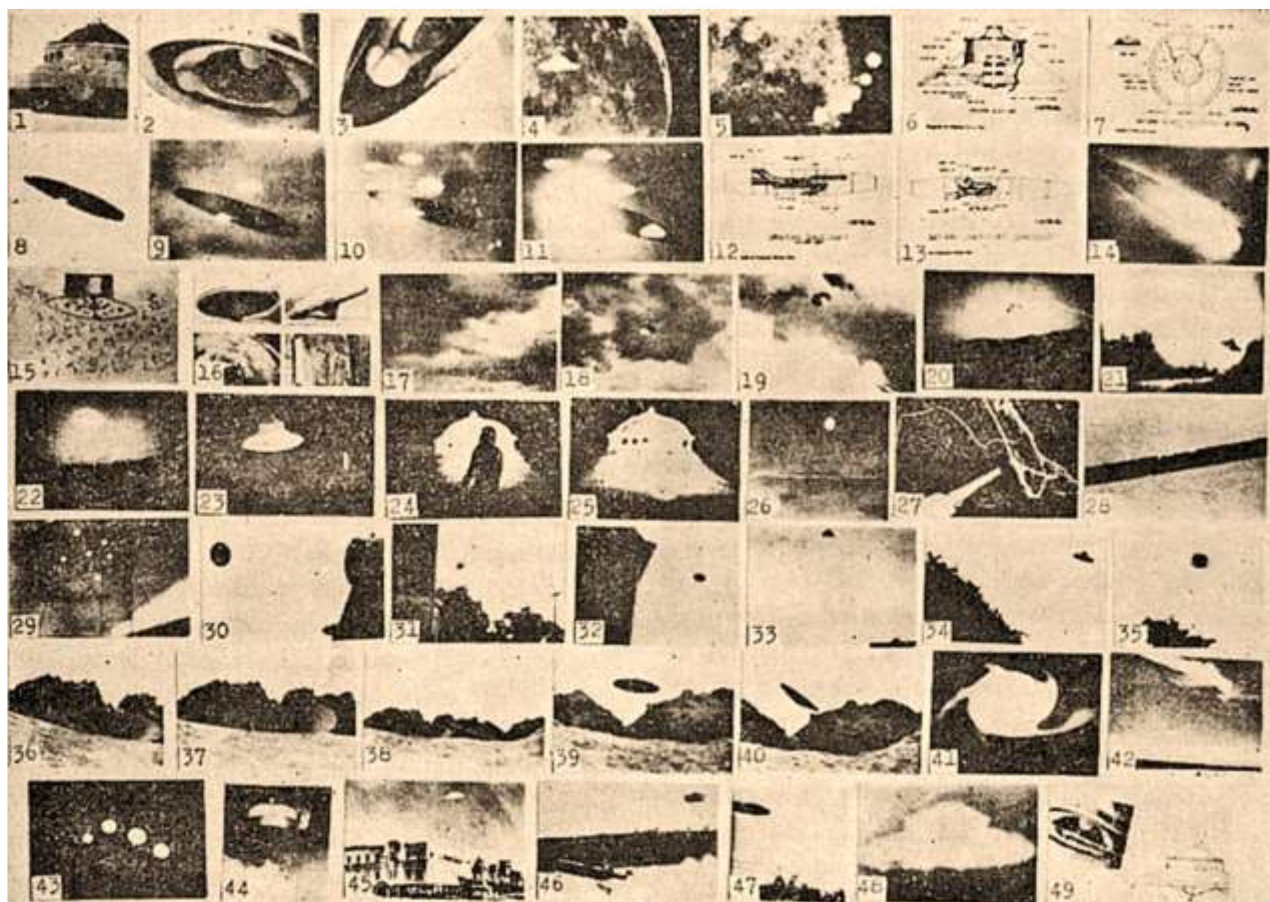
UFO-styrt, 56 sider. Bestillingsnummer B-084
UFO-myten er rig på historier om havarerede, fremmede rumskibe, hvor myndighederne påstås at skjule "sandheden "og have fjernet hvert eneste spor efter nedstyrtningen". Men kan det overhovedet lade sig gøre at slette alle spor? Læs bl.a. om verdens første ufostyrt, Aurora-mysteriet fra 1897, Rendlesham Forest-sagen fra 1980, Berwyn-mysteriet og et lige-ved-og-næsten-ufostyrt i Danmark i 1985.

Bøgerne bestilles ved at indbetale det samlede beløb (+ kr. 35,- i ekspedition/porto) på girokonto 9 11 77 25 (brug vedlagte girokort) eller via netbank til konto 3113-9117725. Brug venligst kortkode 01 og anfør navn, adresse og bestillingsnumrene på de valgte titler.

Fotoafdelingen lige nu

Af Ole Henningsen

Jeg var sidst i 1950'erne og en del år frem ikke det mindste i tvivl om, at de dengang i pressen så omtalte flyvende tallerkener måtte være rumskibe fra fremmede planeter. En opfattelse, som deltes af mange i offentligheden – men i særdeleshed også i ufo-foreningerne. Tvivlen kom dog snigende, når man nærmere studerede det billedmateriale, der skulle være taget af disse flyvende tallerkener og kunne ses i datidens bøger og tidsskrifter.

Samling af forskelligartede fotos fremstillet af UFO-Fyn og annonceret til salg på bagsiden af "UFO-Nyt" i 1959. (Foto: SUFOI Picture Library)

Interessen for ufo-fotos har været stærk og vedholdende gennem årene, og jeg har i visse perioder stået for SUFOI's Fotoafdeling. Det er derfor et af de arbejdsfelter, der har haft min store bevågenhed. Én ting er at undersøge omstændighederne omkring en observatørs ufo-oplevelse. En anden ting er, hvis denne oplevelse kunne underbygges og udbygges med et billede af det observerede fænomen, så måtte man måske kunne komme et stykke nærmere en bedre bevisførelse for det uidentificerede i oplevelsen. Der ville være noget mere håndgribeligt at tage fat i – også ud fra devisen om, at et billede siger mere end tusinde ord. Den mulige arbejdshypotese var i hvert fald: Man kan med et foto i hånden underbygge og dokumentere det "uidentificerede og ukendte" i en given ufo-beretning.

Kun få fotografier virkede mere overbevisende end dette foto fra Den amerikanske Kystbevogtningstjeneste. Det var jo taget af en ansat den 16. juli 1952 ved USCG Air Station, Salem, Mass., USA, og distribueret af den statslige myndighed U. S. Coast Guard selv. Ja, faktisk kontaktede forfatteren selv USCG og modtog inkl. et officielt orienterende følgebrev en original kopi af billedet. Senere er ingen længere i tvivl om, at billedet viser lamper, der spejler sig i den rude, billedet er taget igennem.
(Foto: U. S. Coast Guard/SUFOI Picture Library)

Da SUFOI af ressourcemæssige årsager for år tilbage officielt nedtrappede det praktiske arbejde med via lokale rapportoptagere at undersøge indkomne ufo-rapporter, gik jeg den modsatte vej og forsøgte så smått igen at starte op mht. registrering og undersøgelse af danske ufo-fotos. Det har så ført til, at jeg i dag er primus motor i dette arbejde med stor hjælp fra SUFOI's fotokonsulenter, der er enkeltpersoner rundt om i landet med interesse for efterforskning af ufo-fotos og indsigt i fotografi og andre discipliner.

Status efterår 2013

I forbindelse med et internt møde afholdt af SUFOI’s bestyrelse i efteråret 2013 orienterede jeg om Fotoafdelingens virke og visse af resultaterne siden årsskiftet. I SUFOI's gamle Fotoarkiv er der i perioden 1954 til 2005 registreret i alt ca. 300 fotosager eller gennemsnitligt en fotosag hver anden måned. Det skal dog pointeres, at dette tal dækker over en enkelt eller to sager pr. år i starten, og adskilligt flere i de senere.

Registrerede fotosager 2006-2013 i nyt arkiv:

2006	23
2007	25
2008	55
2009	69
2010	69
2011	68
2012	63
2013	61

I skrivende stund er der registreret 61 fotosager hidrørende fra 2013, men ret uventet for denne årstid er der netop nu dukket adskillige fotosager op i "indbakken" til undersøgelse. De senest tilkomne fotosager drejer sig dels om små solbelyste contrails fra passagerfly, dels om planeten Venus lavt i horisonten og andre optagelser, som stadig er under efterforskning, eller hvor kun oplevelsen er beskrevet, og fotomaterialet endnu ikke er tilgået Fotoafdelingen.

Selv om antallet ser ud til i de seneste 5 år at have stabiliseret sig på ca. 60-70 fotosager om året, kan hele 2013 måske vise sig at ende på op mod 80 registrerede sager. I SUFOI's Fotoafdelings arkiv nærmer antallet af registrerede fotosager sig derfor i øjeblikket 800.

Der er naturligvis ingen tvivl om, at opblomstringen af det elektroniske marked med udbredelsen af digitale kameraer og især div. typer af mobiltelefoner og bærbare computere har været den største årsag til det stærkt forøgede antal indberetninger af fotosager. Dog har Fotoafdelingens aktive virke også i sig selv en effekt, der må medtages, når man belyser tingene statistisk.

Typisk sagsforløb for fotosag

I såkaldt gamle dage havde en fotosag baggrund i et negativ eller et farvediapositiv, og undersøgelsen var en kompliceret og ind imellem ikke helt billig efterforskning. Især udviklingen af elektroniske forsendelsesformer har de seneste 10 år afløst postvæsenets langsommelige og oftest anbefalede breve, som i mange år var den foretrukne og nødvendige forsendelsesmåde. Nu modtages fotos eller video samt observationsdata først og fremmest fra fotografen via SUFOI's webmaster, ekspedition eller rapportafdeling og registreres af Fotoafdelingen.

Der kan også være tale om, at Fotoafdelingen bliver opmærksom på danske fotos eller videoer lagt ud på nogle af de sociale medier, som Facebook eller YouTube. Et af problemerne ved disse medier kan være, at de ofte ikke præsenterer optagelserne i en kvalitet, der muliggør en tilbundsgående undersøgelse, eller at det ikke altid er muligt at komme i direkte forbindelse med fotografen for eksempelvis at skaffe yderligere oplysninger.

Hjælpemidler og ekstra kilder

Relevante ekstra data findes frem, eksempelvis vejrforhold fra DMI, anvendelse af planetarieprogrammer for at få styr på himlens udseende mht. fx planeters placering og måske tjek af *FlightRadar24* for at se på gængs lufttrafik i området. Med disse ekstra oplysninger er det ofte muligt at finde forklaringen på en hel del af de modtagne fotosager.

I andre tilfælde skal der indhentes ekstra informationer fra fotografen om oplevelsen, inden sagen så sendes videre til bedømmelse og kommentarer hos relevante fotokonsulenter. Flere af disse fotokonsulenter har stor indsigt i specielle områder, som eksempelvis flyvning og astronomi eller billedbehandlingsprocesser.

Hvis sagen er tilstrækkelig belyst og har en sådan kompleksitet, at det er relevant at indhente ekstra eksterne oplysninger og kommentarer, så kan fx henvendelse til Flyvertaktisk Kommando, FTK, i Karup, eller NAVIAIR i Kastrup komme på tale med henblik på at skabe en mere detaljeret oversigt over militær eller civil flyveaktivitet. Det skal dog pointeres, at et natfoto taget med en billig mobiltelefon af et lille lys på himlen, og en tilhørende beskrivelse af oplevelsen på to linjer kun sjældent får SUFOI til at ulejlige denne type af seriøse eksterne samarbejdspartnere. Efterlysninger i lokale medier kan i nogle tilfælde anvendes og måske bidrage med yderligere henvendelser om sagen.

Positionsbestemmelser kan foretages ved, at observatørernes retningsangivelser fx plottes ind på kort over observationsområdet. Herover med baggrund i efterlysning af observatører i lokale medier i en fotosag fra Falster, hvor lys fra udenlandske militærfly over Østersøen/Nordtyskland havde vakt nysgerrigheden den 23. maj 2007. Geografiske oversigter og StreetViews via korttjenester som GoogleEarth er ligeledes en stor hjælp – også i efterforskningen af fotosager.
(Foto: Ole Henningsen)

Alle oplysninger samles efterhånden af Fotoafdelingen, der registrerer de indhentede informationer i en skriftlig rapport, der ofte er på 10-15 sider, men i enkelte specielle tilfælde kan være på et sideantal, der inkl. fotos, kortmateriale, og div. korrespondance nærmer sig de 50 sider. De samlede informationer skulle gerne munde ud i et rimeligt klart billede for Fotoafdelingen af, hvad der er observeret og fotograferet.

Observatørers reaktion på forklaring

En kopi af rapporten og dens konklusion sendes til fotografen, der i mange tilfælde melder tilbage med sine kommentarer. Denne tilbagemelding er som oftest en tak og en glæde over at have fået en rimelig god forklaring på, hvad man har set og oplevet som mystisk.

Eksempel på en af reaktionerne fra en fotograf:
Du skal have mange tak for det omfattende svar, som jeg og min mand har læst grundigt flere gange. Jeg er meget imponeret over, hvor seriøst og grundigt SUFOI arbejder, og det var uhyre interessant at læse dine/jeres overvejelser og betragtninger. Dog må jeg sige, at jeg på en måde er skuffet over, at der ikke var tale om en UFO, eller ligefrem et fartøj. Suk! Endnu engang tak.

I visse tilfælde kommer der dog også ret knotne ord om, at SUFOI tilsyneladende vil gøre alle lys på himlen til små varmluftballoner osv., men dette er normalt undtagelsen.

Ophidset tlf. samtale med fotograf: "Jeg er dybt uenig – troede SUFOI var seriøs… Man kan jo tydeligt se, at objektet flyver af sted gennem luften…"

I ovenstående eksempel fra Frederiksberg havde fotografen absolut intet observeret på himlen, men blot taget et foto fra et højhus af byens lys. Den runde lysplamage bemærkede han først senere på computerskærmen. Der er tale om meget lille partikel i luften tæt på kameraets objektiv og belyst af den automatisk udløste blitz, en såkaldt orb. Hvis man gennemgår dette og andre fotos i samme optagelsesrække, finder man flere af disse orber, hvis man ændrer blot minimalt på lys- og kontrastforhold.

Registrering og offentliggørelse

Fotosagen færdigregistreres i Fotoafdelingen og udskrives i papirform og på cd-rom og arkiveres elektronisk. De mest interessante fotosager offentliggøres efterfølgende i stærkt koncentreret form i SUFOI's gratis elektroniske nyhedsbrev *UFO-Mail*. Her kan andre læsere af SUFOI's hjemmeside også finde oplysninger, hvis de har oplevet eller fotograferet noget ejendommeligt på himlen.

Den endelige rapport om en fotosag udskrives og arkiveres.

5 fotos ikke modtaget

Som nævnt tidligere var der i skrivende stund registreret 61 fotosager hidrørende fra 2013. De 25 sager involverede videooptagelser, og 36 sager var fotos. I 5 af sagerne er fotomaterialet efterfølgende ikke modtaget fra fotografen.
Der kan være mange årsager til, at materialet trods rykkere ikke bliver sendt til SUFOI. Observatøren er måske løbet ind i tekniske problemer med fx at overføre større filer til Fotoafdelingens brug eller har på anden måde tabt interessen for sagen. Sådanne sager registreres i arkivet under rubrikken utilstrækkelige data.

I 12 fotosager er intet observeret

I 49 registrerede sager har fotografen samtidig observeret noget ejendommeligt på himlen. I de resterende 12 sager er fotografen først blevet opmærksom på, at der var noget usædvanligt på billedet, når dette fx er overført til en stationær computer eller måske ses på en større skærm. Denne type af fotosager omfatter eksempelvis forbiflyvende fugle og solreflekser i kameraets objektiv.

Opdeling i kategorier

Fotoafdelingen har valgt at opdele forklaringerne og konklusionerne på de undersøgte sager i følgende kategorier:

- Menneskabt fænomen
- Teknisk fejl
- Naturrelateret fænomen
- Utilstrækkelige data
- Svindel
- Uidentificeret

Året 2013

28 af årets 61 fotosager skyldes menneskeskabte fænomener:

Varmluftballon	22
Zolar zeppelin	1
Kondensstribe	3
Lysføring	1
Røgfænomen	1

Tekniske fejl tegner sig for 5 af fotosagerne:

Refleks i objektiv	4
Urenhed på rude	1

Naturrelaterede fænomener er forklaringen i 4 tilfælde:

ISS	3
Insekt	1

Under utilstrækkelige data er registreret 10 fotosager:

Foto ikke modtaget	5
Andet – for få data	5

Kategorien svindel tegner sig i 2013 for 2 sager:

Svindel/app	2

Ingen fotosager fra 2013 er foreløbig rubriceret som uidentificeret. Desuden er 12 fotosager af forskellige årsager ikke færdigbehandlede og stadig under efterforskning.

Markante varmluftballoner

Modtaget videooptagelse af varmluftballon den 25. februar 2013 over Østerbro i København med udsnitsforstørrelse af screenprint (th.). Ofte er lysene på himlen meget små, og optagelserne stærkt rystede. Men i visse tilfælde har fotografen haft mulighed for at zoome ind på lysene, der måske i brøkdele af sekunder står skarpt aftegnet på videoen. Så er der mulighed for at arbejde med materialet fx i et videoredigeringsprogram, så ingen herefter kan være i tvivl om, hvad der er observeret og filmet.

De små varmluftballoner tegner sig i statistikken for næsten halvdelen af de fotosager, hvor der samtidig er observeret noget uforklarligt på himlen af fotografen. Nogle af observatørerne er selv inde på denne forklaring i deres henvendelse, medens andre i deres observationsberetning på forhånd helt udelukker denne forklaring. De fleste af disse observatører overbevises dog som regel af det materiale, der efterfølgende er sammenstillet i den udarbejdede rapport fra SUFOI's Fotoafdeling.

ISS, Den internationale Rumstation, ses med mellemrum som et markant lys, der fra vest mod øst adstadigt bevæger sig hen over den sydlige himmel og giver anledning til en del henvendelser. Alene i 2013 er der registreret 3 fotosager, der skyldes ISS. Fotoafdelingen har valgt at lægge ISS under naturrelaterede fænomener, der også omfatter fotosager med de stærkt lysende planeter Venus og Jupiter og andre astronomiske fænomener på himlen.

Reflekser

Et eksempel på, at fotografen tager et billede af en flot solnedgang over Ebeltoft Vig og senere på computeren opdager en lysende aftegning, der bestemt ikke var at se på himlen under fotograferingen. Ved denne optagelse fra den 9. januar 2013 ligner refleksen næsten en stor lommelygte, der lyser ned på havet i horisonten.

Under tekniske fejl tegner reflekser i kameraets objektiv sig for 4 af de undersøgte fotosager i 2013. Reflekser bemærkes almindeligvis ikke under selve fotograferingen. Langt de fleste reflekser i kameraets objektiv optræder på billedet diametralt modsat den lyskilde, der forårsager refleksen – som regel Solen eller en stærkt lysende lampe.

Utilstrækkelige data

Under kategorien utilstrækkelige data findes først og fremmest de fotosager, hvor fotomaterialet trods rykkere ikke er modtaget af SUFOI. I kategorien utilstrækkelige data har Fotoafdelingen også valgt at anbringe de fotosager, hvor det modtagne fotomateriale fx kan være af ringe kvalitet. Billederne kan af forskellige årsager være så små i fil-størrelsen, at der næsten ingen pixels er at arbejde med i

bestræbelserne på at give et fornuftigt udbytte. Det skal dog samtidig pointeres, at sådanne billeder ikke blot ukritisk kan kategoriseres i afdelingen for uidentificerede.

Et af de modtagne fotografier fra Ringe den 26. juli 2013 ses herover tv., og det skal indrømmes, at betragteren nok intet usædvanligt ser midt i billedet. Kun ved næsten ekstrem anvendelse af div. filtre m.v. i et billedbehandlingsprogram lykkedes det at få resultatet frem i den kraftige udsnitsforstørrelse til højre. Det kan måske understøtte, at observatøren har iagttaget noget på himlen på det pågældende tidspunkt. Men der er ingen muligheder for at komme videre med sagen via fotografierne, det derfor er henlagt under kategorien utilstrækkelige data.

Svindel

Danske fotosager, hvor der decideret er tale om svindel, er egentlig ret sjældne. For hele arkivets vedkommende drejer det sig om et par procent. I 2013 dukkede der to fotosager op, som involverede svindel. Det kan gøre arbejdet lidt mere besværligt for Fotoafdelingen.
Det er foreløbig ikke noget stort problem, men man må nok erkende, at også svindlere har fået bedre arbejdsvilkår med fremkomsten af ny teknik. Ovenstående foto er taget i Næstved den 22. juli 2013 og modtaget af SUFOI fra *Ekstra Bladet* til undersøgelse. Det viste sig senere at være fremstillet af et par unge mennesker ved hjælp af en såkaldt app ved navn *Alien Sky*.

De uidentificerede

En fotosag kan ikke registreres under uidentificeret uden at have en vis kvalitet hvad angår selve billedet og ikke mindst de tilhørende observationsdata. I de år jeg nu på det seneste har arbejdet med danske fotosager, har jeg ikke haft lejlighed til at rubricere nogle af disse decideret under kategorien uidentificeret.

I SUFOI's fotoarkiv er der en halv snes fotosager, der gennem årene er blevet rubriceret som uidentificerede. De har et vidt forskelligt udseende, og mange i SUFOI har nok gennem tiderne haft adskillige kvalificerede bud på, hvad det drejer sig om, men en egentlig endelig identificering har der ikke været tale om. En af de sager, der stadig optager mig og andre SUFOI-medlemmer, og som hentes frem ved "festlige lejligheder", er en optagelse fra Avedøre Holme helt tilbage fra den 3. maj 1975.

Det ukendte objekt i øverste, højre hjørne på fotografen Bjarne Hunneches foto har ikke nogen klart afgrænset form. SUFOI savner endnu en helt overbevisende forklaring på fænomenet, men ved visse lejligheder er forskellige teorier oppe at vende.
(Foto: © SUFOI/www.ufo.dk)

Den 3. maj 1975 var reklamefotograf Bjarne Hunneche ude ved Irmas kødlager på Avedøre Holme syd for København for at fotografere et bygningsværk. Klokken var ca. 8 om morgenen, og det store Sinar kamera stod skudklart på stativet. Hunneche stillede sig til højre for kameraet, som pegede mod nord. I samme øjeblik Bjarne Hunneche trykkede på udløseren, bemærkede han et skarpt, hvidt glimt til højre for sig. Da han senere fremkaldte filmen og fik lavet s/h-aftryk, opdagede han et mærkeligt, lysende objekt i øverste, højre hjørne på det første af de i alt fire billeder. Bjarne Hunneche så ikke selve fænomenet – bemærkede kun lysglimtet – da billedet blev taget. Ligesom han heller ikke hørte noget usædvanligt.

SUFOI finder billedet særdeles interessant og har derfor brugt megen tid på at efterforske sagen. Allerede få dage efter optagelsen fik SUFOI overdraget det originale negativ til analyse. Når et objekt dukker op på et foto, uden at fotografen har set det på selve optagelsestidspunktet, er det nærliggende at antage, at et eventuelt objekt på det fremkaldte billede kan være en filmfejl eller en lysrefleks i linsesystemet. Hunneches billede kan altså vise en sådan usædvanlig refleks. Men SUFOI savner endnu en gennemarbejdet, overbevisende forklaring.

Personlige konklusioner

De ret få uidentificerede fotosager i arkiverne viser vidt forskellige typer af aftegninger, og samme forhold gør sig efter min opfattelse gældende fra udlandet. Der er tilsyneladende ikke et ensartet mønster i de "uidentificerede fotosager", og disse aftegninger peger derfor heller ikke éntydigt på én enkelt oprindelse.

Den oprindelige ide var jo med fotografier i hånden at kunne underbygge og dokumentere det "uidentificerede og ukendte" i en given ufo-beretning. Men det foreliggende arkivmateriale fra Fotoafdelingen tyder efter min vurdering i stedet på i stor udstrækning at dokumentere, at næsten alle danske ufo-observationer, hvor der foreligger en fotooptagelse, har en naturlig forklaring. Observationsberetninger og fotos har som oftest suppleret hinanden og givet løsningen.

Artiklens forfatter, Ole Henningsen, har i årets løb intensiveret sin jagt på danske X-files og har gennem længere tid hver uge tilbragt en hel dag med søgning i arkivmateriale i Rigsarkivet og Det Kongelige Bibliotek i København med henblik på senere udgivelser.

SUFOI Årsrapport 2013/14 udgives af Skandinavisk UFO Information, Postboks 95, 6200 Åbenrå én gang om året og sendes gratis til foreningens æresmedlemmer og til støttekredsen. Desuden kan den læses på www.ufo.dk.

Indholdet i *SUFOI Årsrapport 2013/14* har tidligere været offentliggjort i *UFO-Mail* i løbet af 2013 og repræsenterer blot et lille udvalg af de mange artikler.

Denne udgave er redigeret af SUFOI's formand, Kim Møller Hansen, e-mail kim_moeller_hansen@gyldendal.dk. Redigeringen er afsluttet den 8. december 2013.

Forsidefoto: En Scout UAV under testflyvning over over Alaskas Prince William Sound/Earth Imaging Journal

Bliv medlem af SUFOI's Støttekreds i 2014

Få en bog!

Foreningen Skandinavisk UFO Information drives af frivillig og ulønnet arbejdskraft. Vores primære opgave er at give offentligheden seriøs information om ufomyten gennem ufo.dk og sekundært at registrere observationer af usædvanlige himmelfænomener.

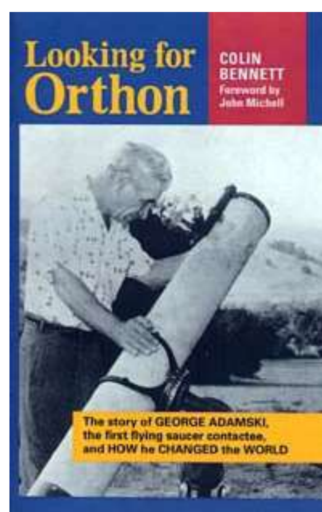
Du kan med et økonomisk bidrag gøre det muligt for os fortsat at drive ufo.dk og foretage undersøgelser af ufooplevelser.

Et støttebeløb på minimum kr. 250 kan indbetales på girokonto 9 11 77 25 (brug vedlagte girokort) eller via netbank til konto 3113-9117725. Brug venligst kortkode 01 og anfør navn, adresse og bestillingsnummeret på *din gratis bog*. Du kan vælge en titel blandt disse seks:

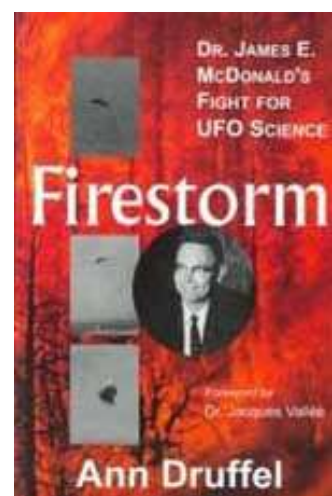

Bestillingsnummer: **B-073**
Projekt UFO, cd-rom
(værdi kr. 239,-)

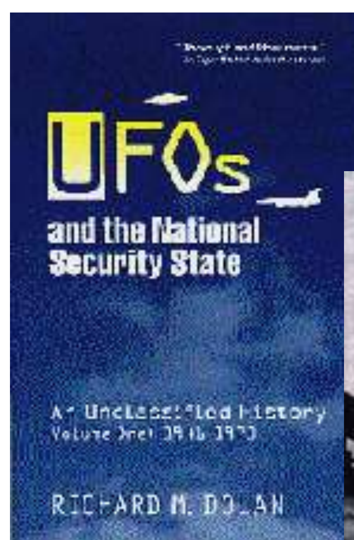
Bestillingsnummer: **B-058**
Hemmelige selskaber
(værdi kr. 69,-)

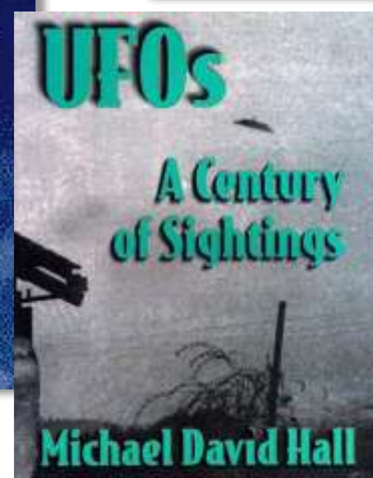
Bestillingsnummer: **B-043**
Looking for Orthon
(værdi kr. 179,-)

Bestillingsnummer: **B-054**
Firestorm – Dr. James E. McDonald's Fight for UFO Science
(værdi kr. 389,-)

Bestillingsnummer: **B-055**
UFOs and the National Security State - An Unclassified History. Volume One: 1941-1973
(værdi kr. 269,-)

Bestillingsnummer: **B-065**
UFOs: A Century of Sightings
(værdi kr. 259,-)